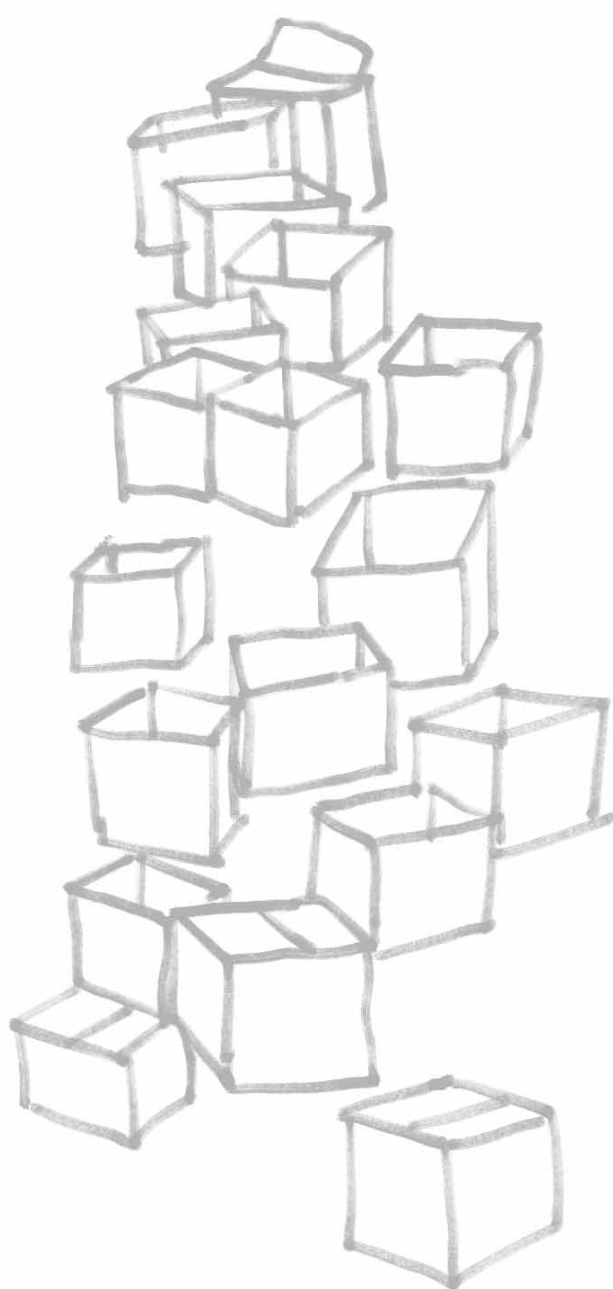

ARTS . PENSAMENT I LITERATURA

Nº 21

C R È D I T S

Edita: Escola Frederic Mistral - Tècnic Eulàlia,
Escola Avenç i Escola Ramon Fuster

Direcció i disseny: Xavier Aballí

"Mirèio" n. 21 2008

Sumari

Editorial	3
St. Jordi 2008. Primers premis Escola Avenç	5
St. Jordi 2008. Primers premis Escola Ramon Fuster	18
St. Jordi 2008. Primers premis Escola Frederic Mistral - Tècnic Eulàlia	31
Arts Plàstiques 2008	53

Educació i política

La Fundació Jaume Bofill acaba de publicar un informe sobre la desafecció política a Catalunya. Es tracta d'un intent de contrastar l'observació i la interpretació dels comportaments col·lectius que manifesta un conjunt escollit de persones significades en àmbits professionals molt diversos.

A les conclusions de l'informe, es fa èmfasi en el caràcter greu de la desafecció política, especialment pel que fa a la joventut; una desafecció que es dirigeix, sobretot, als líders i als partits polítics. Les causes d'aquest fenomen són de caràcter estructural (crisi i canvi de valors en la societat, manera d'actuar dels partits i dels polítics, desajustament entre el discurs i la pràctica política) però, també, de caràcter conjuntural (excés d'expectatives generades, manca de lideratge).

Pel que fa a les solucions, es parla, sobretot, d'enfortir la democràcia. Les propostes per fer-ho són diverses: llistes obertes, limitació de mandats, control de la maquinària dels partits i propiciar l'educació democràtica a les escoles.

Aquest darrer punt ens afecta, especialment, a les escoles i a les famílies. Probablement, tots plegats ens hem de preguntar si no hem estat massa lleugers, o passius, a l'hora de transmetre als nostres fills els valors democràtics. Si no hem comès allò que, fa anys, se'n deia un pecat d'omissió i, al fer-ho, hem tirat, amb efecte retardat, pedres a la nostra pròpia teulada.

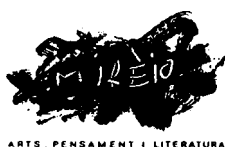
Perquè, una anàlisi rigorosa ens diu, primer, que hem de saber distingir entre la política i els polítics. La política és una necessitat, una eina imprescindible que permet el debat democràtic entre valors, sentiments i interessos diferents. Argumentar i contraargumentar; convèncer i ser convençut; pactar i, en darrera instància, acceptar l'opinió de la majoria. I tot això, civilitzadament, amb un profund respecte a les regles del joc. Poques coses hi ha més nobles, més dignes i que ens permetin estar més orgullosos dels nostre esforç per construir una societat decent. Hem de deixar ben clar, davant dels nostres fills i alumnes, el nostre compromís amb aquests objectius.

Els polítics són necessaris perquè són els que fan la política. Cal reformar i posar al dia el que calgui; establir els mecanismes que garanteixin el millor funcionament del sistema; modificar les pràctiques que hagin quedat obsoletes o els mecanismes que puguin tendir a tancar el sistema. Tot això i més. Cal exigir-los molt però, també, cal donar-los l'oportunitat, ja que la seva feina no és fàcil.

Dret a exigir i deure de donar l'oportunitat, d'això es tracta. Per poder portar-ho a bon terme, però, hi ha dues condicions prèvies que cauen de ple en les nostres responsabilitats educatives: fomentar la inquietud intel·lectual, que és la base del pensament crític i del criteri, d'una banda, i educar en el comportament cívic i democràtic, de l'altra.

Dues condicions que formen part dels nostres valors compartits per als quals una acció conjunta i coordinada pot suposar un valor afegit de gran importància.

Fundació Collserola

ARTS · PENSAMENT · LITERATURA

Sant Jordi 2008

L'Estel viatger

Hi havia una vegada un estel que es deia Foc. Estava molt sol i un dia va decidir marxar de viatge.

Van passar tres dies i es va trobar amb dues germanes que també eren estels i els va dir:

- Que puc ser la vostra mare?
- No, nosaltres ja en tenim una de mare.

I van marxar.

Van passar dues setmanes i es van trobar amb la Lluna i li va dir:

- Lluna, que em puc, que em puc quedar amb tu Lluna? És que estic molt sola.
- Jo també estic molt sola. Podríem formar una família!!!

Es van casar i per això, ara el cel està ple d'estels perquè són fills de la Lluna i l'estel.

Laura Martí i Gazulla
1r de primària

El fantasma que no travessava parets

Hi havia una vegada un poble que era de fantasmes. Eren bons amics però n'hi havia un que no travessava les parets.

Un dia va decidir que estava cansat de no poder travessar-les. Aleshores va fer les maletes, va anar a l'aeroport, va agafar l'avió i... fiu!!! L'avió va sortir disparat; tan ràpid que en Banana Blanca, el fantasma, no va tenir temps ni de cordar-se el cinturó. Al cap d'una hora ja arribava al país Pxeré.

Va sortir de l'aeroport, va anar a un hotel, va deixar les maletes i va anar a una botiga a veure si hi havia alguna cosa per solucionar el seu problema. Però no va trobar res. Després va anar a una altra botiga que venien menjars i s'ho va menjar tot a veure si es podia treure aquell virus tan empipador; però no ho va solucionar; i ja tenim en Banana Blanca més enfadat que cap altre fantasma.

Es va posar a pensar i a pensar i de tant pensar es va recordar que allò que tenia era un virus! Com havia estat tan ase!! es deia a ell mateix. I se'n va anar pitant al metge. El metge li va dir que no estava malalt sinó que no podia travessar parets perquè cada fantasma és diferent: l'avi fantasma té el llençol molt fi, la mare fantasma es pot convertir en drac... però bé, ja és hora d'acabar aquest conte!!!

Oriol Garcia i Vila
2n de primària

La rosa i el violí

Ara farà uns 10 o 12 anys vivia en un jardí una preciosa rosa. Un dia van tallar totes les margarites que l'envoltaven. La rosa no tenia ningú amb qui parlar i es va posar a plorar. Un violí que vivia a la casa la va sentir i va decidir anar a veure què passava.

- Què et passa rosa?- va dir el violí.
- Que no tinc amb qui parlar ni cantar- va dir la rosa encara amb més llàgrimes als ulls. El violí al veure com se sentia de sola li va preguntar:
- T'agrada cantar?
- Sí, m'encanta- va respondre.
- I a tu violí t'agrada tocar?- va preguntar la rosa.
- És la meva cosa preferida- va dir ell.

Xerra que xerraràs es van fer molt amics, cada dia quan el violí tornava d'assajar anava a veure la rosa.

Un vespre de primavera la rosa va proposar al violí:

- Per què no fem un concert de blues?
- D'acord- va dir el violí emocionat.

El dia següent quan va caure la nit, el violí com cada dia anava a veure la rosa. Aleshores va començar el concert. Entre els cants de la rosa i la música del violí van anar venint tot tipus d'animals: gats, gossos, cargols, conills i ocellets. Tots es van anar asseient a escoltar el blues de la rosa i el violí.

Quan van acabar tots es van posar a parlar de quina cosa era la que els agradava més de fer.

Al final el rossinyol va dir:

- Per què no fem un grup de blues?
- Sí, van dir tots alhora.

Des d'aquell dia formen un gran grup de blues.

Si mai veieu una rosa i un violí junts no els toqueu que esperen que es faci fosc per cantar el seu blues nocturn.

Carlota Vidal i Fàbregas
3r de primària

Els colors de l'unicorn i l'ocellet

Us explicaré una història que va passar fa molt de temps.

En un país hi havia un unicorn de colors i amb una banya, però estava trist perquè li havien marxat tots els colors i la banya. Va demanar a moltes persones si el podien ajudar, però ningú li va donar cap solució. Ell, tot trist, caminava lentament pels prats, fins que es va aturar a la vora del riu i va dir:

- Què serà de mi? No tinc ni colors ni banya.
- Però aleshores un petit ocell de color blanc li va dir:
- Per què plores unicorn petit?

El petit unicorn li va explicar la seva història i van veure que als dos els passava el mateix, ja que l'ocell tampoc tenia colors. Van decidir que els dos caminarien plegats per trobar els colors i la banya de l'unicorn.

Un dia el petit ocelllet va tenir la gran idea de demanar-li al sol que dibuixés un Arc de Sant Martí al cel. Un cop dibuixat van travessar-lo i l'unicorn va veure que al petit ocell li havien sortit colors, però a ell no!!! Què havia passat?

Durant el viatge de tornada el petit unicorn va veure que l'ocellet el mirava amb una cara estranya.

- Unicorn, mira't al riu!- va exclamar l'ocellet.

Quan es va tornar a mirar al riu, tenia més colors que l'ocellet i una banya molt maca i gran!
Van començar a saltar d'alegria i l'ocellet va dir que sempre més serien bons amics. I així ho van fer.

Marina Coll i Puchol
4t de primària

Amb la imaginació es pot fer tot

Em dic Martina i tinc deu anys. A casa meva hi vivim la meva mare i jo. Els meus pares fa vuit anys que estan separats, però d'això ja en fa molt. Jo tinc un problema, que no m'agrada escriure. D'aquí poc és el meu aniversari, però com la meva tieta mai se'n recorda de quan és, sempre em fa un regal una setmana abans. Tots els seus regals són d'aquells que no saps si els faràs servir algun cop a la vida. Per exemple, l'any passat em va regalar una bombeta vella, una casa de nines de quan ella era petita que tenia un forat a la teulada, que ella deia que era perquè així veien les postes de sol. Aquest any m'ha regalat un llapis vell que no funciona. Per educació faré els deures amb el llapis de la tieta, però només començar no en tinc ganes perquè he d'escriure una redacció. Llavors penso amb la professora de català dient que qui no fes la redacció tindria dos punts menys de llengua.

De sobte la mà em comença a dibuixar sola, jo no entenia què em passava, però vaig trigar poc a descobrir-ho. Només de pensar alguna paraula, començava a escriure-la.

Allò era fantàstic!!! A l'hora d'anar a dormir em vaig posar al llit encara escrivint la redacció. Poc a poc em vaig anar adormint amb el llapis a la mà.

Al matí, a que no sabeu què va passar? Em vaig trobar tot el full escrit, amb tot el que havia somiat. En arribar a l'escola, la mestra em va renyar perquè no havia fet la redacció del tema que m'havien demanat. Tan bon punt vaig arribar a casa, vaig llençar el llapis per la finestra.

I vaig comprendre que la gent de vegades fa coses que li agraden i de vegades no.

Urgell Vila i Parramon
5è de primària

Adéu a la riera

Era el meu lloc preferit per jugar. Els meus avis m'hi portaven cada dia perquè per allà no hi passava cap cotxe i era a prop de casa. Potser el que més m'agradava era que sempre hi arribaven els últims rajos de sol. Potser era l'olor del riu. Aquella riera també havia estat per a mi un amagatall. Sempre que la mare em volia renyar, jo m'amagava entre l'espessa vegetació que creixia als costats del petit riu.

Però tot s'havia d'acabar. Jo ho vaig descobrir quan un dia corrent cap a la riera vaig sentir molt soroll. Un soroll que no parava i que m'encongia el cor i em glaçava la sang.

M'hi vaig apropar més, espantada per descobrir una cosa que ja em pensava que passaria. Efectivament, tots els canyons trencats al terra, ni un piular d'un ocell. Res. No quedava res. Màquines que treien un fum negre pestilent que anaven clavant les seves urpes mortals als troncs que anaven aixafant amb les seves rodes tot el que havia estat per a mi més que un lloc per jugar. Havia estat com una segona casa en la meva infantesa, un refugi que jo volia que fos només meu. Tot això quedaria reduït a ciment i aigua. A una piscina. Pocs sabríem què se n'havia fet d'aquell riuet i d'aquella vegetació. L'únic consol que em quedava era pensar que el que desapareix, queda. Però queda amuntegat a la caixa dels records.

Júlia Brunet i López
6è de primària

Des d'Egbelé

Les campanes de Sant Pere ressonaven amb més força del normal o, si més no, m'ho semblava, mentre milers de cristians entristits per la mort del Papa i expectants pel nomenament del nou, es barrejaven amb alguns turistes encuriosits, que es concentraven davant de l'Església de Sant Pere. Des de la finestra era fàcil distingir les cares bocabadades i expectants dels fidels i visitants.

Les busques del rellotge marcaven les dotze en punt i l'ambient que es respirava en els passadissos del Vaticà m'angoixava. Vaig decidir que havia de marxar i perdre'm per la bella Roma. Vaig trencar pel "cortile perfetto", on hi havia les escultures més boniques del Vaticà i, un cop més, no vaig poder evitar una mirada al Lacoonte. Aquella peça de marbre recollia el moment més crític de la seva vida, símbol de força i astúcia, però incomprès. Ell era l'únic que havia estat capaç d'intuir el parany del cavall de Troia, però ningú no el va creure i el van acusar de boig. Atenea, que es va adonar de l'astúcia de Lacoonte, el va castigar severament, a ell i a la seva família. Sempre que passava a prop, la seva presència m'omplia d'inquietud. Em produïa tristesa aquella lluita contra les serps mentre aquestes el subjectaven i devoraven els seus fills.

Encaparrat, vaig enfilem cap al restaurant d'en Giuseppe, un bon amic. El restaurant era un pèl allunyat del Vaticà, ocupava part del Domus Àurea, la fastuosa bogeria de luxe que va construir Neró, un home a qui les ganes de poder i ambició se'l van acabar menjant. El restaurant era, sens dubte, on es feien els millors espaguetis de Roma. El cambrer, l'Alessandro, s'havia fet gran. Recordo quan era petit i en Giuseppe me'l va presentar. Deia que era l'aprenent perfecte. Vet aquí, l'aprenent perfecte s'havia convertit en un cambrer excepcional, eficient i molt treballador, així es podria definir el caràcter de l'Alessandro.

- Senyor Gómez, encantat de servir-lo una altra vegada!
- Encara tenim el Luca al comandament dels fogons?
- Sí.
- Doncs, porti'm uns espaguetis a la Fraticelli, si us plau.
- Com estan les coses a la Capella Sixtina?
- Complexes, força complexes...

Els espaguetis eren excel·lents, com sempre... Mentre me'ls cruspia no em podia estar de reflexionar sobre les importants decisions que s'estaven prenent al Vaticà.

De sobte, algú va dir "Habemus Papam". Glòria a Joan XXV!

El fred em va envair. Havia guanyat el cardenal Sarcovski, no m'ho podia creure. Vaig enllestir ràpidament els espaguetis perquè un impuls gairebé incontrolat m'empenyia a marxar.

Déu meu, Sarcovski...

Vaig decidir anar al fòrum, el meu lloc preferit per a reflexionar. Allà recor-

dava les històries que m'explicava el pare quan era petit. Em tenien sempre intrigat, m'agradava imaginar com devia ser la vida en aquella època, evidentment des dels ulls d'un patrici, no em podia imaginar ser un plebeu.

Vaig enfilem la via del Boschetto, en direcció al centre de la ciutat. M'encantava passejar pel centre, sentia una calor especial, emocional i no física. Vaig abandonar el centre i em vaig dirigir cap al colós castell de Sant Angello, una fortalesa, abans d'arribar de nou al Vaticà. En arribar-hi, vaig pujar ràpidament, l'ànima em conduïa al cim, les cames anaven soles, les manava el cor. Vaig pujar al cim, des d'allà es podia contemplar tota Roma, eren unes vistes més que privilegiades. Vaig quedar bocabadat una estona contemplant-les, però ja tocava, havia de marxar. Em vaig aixecar i em vaig acomiadar d'aquella visió. Vaig seguir caminant en direcció a Sant Pietro, allà m'esperava encarar el meu destí. Mentrestant, no parava de donar voltes al nomenament del nou Papa, Joan XXV.

L'any passat vaig conèixer el cardenal Sarcovski. Jo vaig ser l'encarregat d'acompanyar-lo durant el seu nomenament com a cardenal i la seva llarga estada a Roma, ara feia un any. Era un home desconegut per a tothom en aquell moment. El seu nomenament com a cardenal va sorprendre a molts. Després de dos mesos al seu costat vaig poder conèixer els aspectes més íntims. Definitivament era indigne de ser fins i tot home de Déu. Despietat, ambiciós, corrupte. No m'ho podia creure. Ell era l'elecció, ell era el nou Papa, Joan XXV. Com podia ser?

Em va envair una crisi profunda, no podia continuar lligat a una institució que permetia que un cardenal d'aquest tipus arribés a governar l'Església. Evidentment va ser un cop duríssim, d'aquests que et deixen K.O. Havia dedicat tota la meua vida a l'Església, havia seguit fidelment l'Evangeli, havia fet una vida de bon cristià, però havia trigat cinquanta anys de la meua vida a adonar-me que la institució i el cristianisme no necessàriament coincidien. No era el mateix el sentiment de la gent que el sentiment dels que manen, no l'era.

Va ser llavors que, baixant les escales del Vaticà, vaig tornar a veure el Lacoonte. El cor em batejava fort, em sentia identificat amb aquell personatge, la seva història em representava o reproduïa el meu sentiment més profund. Em sentia com si dues grans serps m'envoltessin. Vaig acabar de baixar les escales i li vaig fer una petita reverència. Ara no només em fascinava la força, la tensió que despenia el conjunt escultòric. Ara em sentia com ell...

Vaig abandonar el Vaticà i me'n vaig anar al golf de Guinea, concretament a Egbelé. La missió era situada al costat de la platja. Ha estat allà on he vist acomplert el meu projecte de vida. Sento la gent a prop meu i sovint, als vespres, quan el sol comença a pondre's, passejo per la platja i faig volar un estel, un de ben senzill, de fusta i paper. I mentre el contemplo veig com el vent acompanya i juga amb les meves esperances i desitjos d'un món millor i més autèntic.

Andreu Freixes i Córdoba
1r de secundària

Un joc d'ordinador: més enllà de la realitat

Aquell dia ens van atacar per enèsim cop. Bé, de fet no podia dir “aquell dia” perquè no hi ha ni nits ni dies, sempre hi ha el mateix sol i mai no es mou. Els arbres no creixen i quan neix un home ja neix adult. A més, tots tenim una vida eterna, només ens maten els guerrers. Sobretot els babilonis. Bé doncs, com deia, aquella vegada, com tantes altres, ens van atacar els babilonis, tots vestits de groc. Però nosaltres teníem una gran muralla i torres de vigilància amb arquers que mataven els seus soldats. Els nostres diferents edificis no paraven de crear arquers i més arquers per portar-los a una de les pitjors batalles que havia pogut veure la nostra civilització, l'egípcia.

Però jo, en aquell moment, no era a la zona de combat. Als soldats com jo només ens utilitzen en el cos a cos. Jo estava dret, esperant que pogués sortir a l'atac si els babilonis enderrocaven la muralla.

De sobte, em vaig fixar en un guerrer dels babilonis. De fet no era un guerrer sinó una guerrera. Ho vaig trobar molt estrany; de dones només n'hi havia en les feines dels obrers, construint cases, conreant els camps, tallant arbres, pescant... Va ser un acte intuïtiu, vaig caminar cap a ella sense saber gaire bé què feia. Però de sobte vaig recordar qui era i quin disbarat estava a punt de fer. Era massa tard: estava envoltat de babilonis, tots encerclant-me i mirant-me, a punt per obeir un possible atac d'algun dels seus. La guerrera, però, es va avançar. Va agafar-me i se'm va endur com a genet d'un cavall que ella mateixa havia robat dels nostres estables. Els altres no van tenir temps de reaccionar.

La situació era molt estranya. Semblava que fos en un somni, tot i que mai no havia somiat perquè mai no havia dormit. Des del dia que em van crear m'havien ensenyat quines coses es podia permetre el joc a què pertanyia jo i quines no, però els fets que acabaven de passar em feien pensar que el que m'havien explicat inicialment era fals: primer veia una guerrera, cosa impossible perquè els edificis per a crear guerrers només els creen com a homes; després l'aliança que mai abans no s'havia produït entre els dos grans bàndols o civilitzacions del joc, encara que fos només entre un dels membres de cadascun d'ells. Però també hi havia petits detalls que el joc mai abans no havia permès, com ara que un guerrer (en aquest cas guerrera) muntés un cavall que no tenia genet i que, a més, fossin dues persones les que muntessin l'animal. Tot això donava a suposar que el joc s'estava millorant o patia alguna transformació i això no ens agradava ni a la guerrera ni a mi. Tots els ciutadans de totes les civilitzacions sabíem que quan un joc es renovava tots els habitants del joc quedaven destruïts.

Ja érem força lluny dels nostres antics companys egipcis i babilonis. Vam parar. Teníem poc temps per a evitar l'actualització del joc, si no seria la

ESCOLA
avenc
avenc

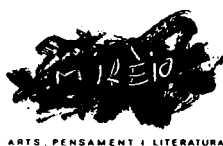
ARTS · PENSAMENT · LITERATURA

nostra fi. Ja que no teníem l'ajuda dels nostres companys, ara totalment enfrontats a nosaltres, vam haver de concebre un pla nosaltres dos sols.

La guerrera va atrapar una àguila al vol i els dos vam agafar-nos a les seves potes. Les àguiles són els únics éssers vius capaços de sortir del mapa i introduir-se a l'ordinador on el joc està instal·lat. Per això, agafats la guerrera i jo, cadascun d'una pota de l'àguila, vam sortir del territori on sempre havíem viscut i vam anar a parar a un lloc tot ple de microxips i màquines. La guerrera em va obligar a introduir-me dins d'un d'aquests xips i vam anar a parar dins de l'ordinador, on hi havia el joc al qual nosaltres pertanyem. Ara venia la part pràctica del pla, on jo no havia de fer res. La guerrera es movia de carpeta a carpeta amb increïble agilitat. El nostre objectiu era canviar el joc de carpeta per tal que el programa que estava renovant el joc no matés totes les persones de la nostra civilització a tot el territori on vivíem. Em va sorprendre la rapidesa amb què la guerrera havia canviat el joc de carpeta: jo no ho hauria fet mai.

Havia passat un temps i tornàvem a ser amb els nostres companys, amb la nostra civilització. Però era molt diferent que abans. Les civilitzacions babilònica i egípcia ja no es barallaven sinó que s'ajudaven, tots vivíem amb tothom sense guerres ni prohibicions del joc. I és que resulta que la guerrera, en canviar el joc de carpeta, havia produït un error: no havia transferit les coses que el joc no ens permetia fer: créixer, córrer, estimar, dormir... La guerrera i jo vam decidir dedicar-nos a canviar tots els altres jocs de carpeta de l'ordinador per tal que també poguessin ser lliures com nosaltres. Perquè la llibertat és el canvi.

Arnau Romaní i Capdevila
2n de secundària

Tot el que més m'estimo

Uns pètals de rosa
que vaig assecar amb dos grans llibres.
Una llibreta vella
que sap tot el que li explico.

La meva capsa de records
situada a l'armari de roba.
Ningú sap tot el que guarda,
quan l'obro, m'emociona.

Una nina de roba estripada
que em van regalar quan vaig néixer,
potser ara un pèl bruta,
però amb un somriure intacte.

Els àlbums de fotos,
ordenats tots per dates,
amb el desig que els obrin,
guarden records per sempre.

Dies especials,
nits plenes d'estrelles,
hores, minuts, segons.
Moments plens d'alegries.

Hi ha moltes coses,
senzilles però especials.
Que t'estimes més que res,
que no les pots deixar perdre.

Escric davant l'ordinador,
només se sent el tecleig
i l'escalfor del radiador.
Paro d'escriure, em poso a pensar.

Creix el silenci,
el llum s'apaga,
la lluna és plena!
La por ja parla.

El vent tremola
i jo rumio.
Asseguda al sofà,
penso sobre demà.

Surto al terrat i observo la població
més persones, altres vides,
diferents pensaments,
diferents il·lusions.

I avui ja queda enrere,
abans d'anar a dormir,
penso en avui, en el que demà
ja serà ahir.

Però abans cal mirar el cel
i observar la teva estrella,
la que et guarda tots els records,
tot el que més t'estimes.

Aina Serrallonga i Castells
3r de secundària

ARTS. PENSAMENT I LITERATURA

Com es deia?

Quan un neix mai s'imagina on acabarà quan sigui gran, i això és el que li va passar a la Lola. Ella somiava ser una famosa periodista internacional, però va acabar treballant en una vulgar pastisseria a la cantonada d'un carreró estret i tortuós, enmig d'un poblet petit, però acollidor. Feia pocs dies que ja es podia notar una brisa freda que inundava els carrers del poble i que obligava els veïns a vestir amb robes més adequades al fred hivern tot just estrenat.

Feia escassos segons havia entrat a la pastisseria un jove elegant i ben plantat, amb el qual havien intercanviat les mirades uns instants, verd contra color mel. S'havien conegut alguna vegada. Es coneixien, sí, el suficient per reconèixer-se i compartir un somriure gairebé inexistent, però no sabien l'un de l'altre el suficient per establir una conversa més llarga de "posi'm un croissant de xocolata, si us plau" i un ordinari "que tingui un bon dia".

El dubte no va arribar fins uns instants més tard, quan la Lola es va començar a preguntar: Qui era? Com es deia aquell noi? Odiava aquell suplici de tenir la paraula a la punta de la llengua. Mentre ordenava la nova comanda de torrons, va decidir fer servir un dels seus trucs per a aquestes situacions. Va anar passant mentalment d'una lletra de l'abecedari a una altra: va començar per la A, Adrià, Amadeu, Aleix, Albert, Antoni; per la B començaven Bernat, Bonifaci, Bru, Boris; per la C, Carles, Cèsar, Cristòfol, Claudi; així fins arribar a Xavier, Yeray i Zacaries. En veure que havia esgotat totes les opcions ho va deixar decebuda. O bé s'havia saltat el nom d'aquell noi atractiu, o bé no l'havia reconegut.

En acabar la seva jornada de treball, de camí cap a casa, va seguir pensant en aquell nom que havia fugit de la seva ment. En cada una de les seves lletres ordenades formant el maleït nom que els pares del noi li havien posat en néixer. Va anar fixant-se en tot el que anava veient pel carrer. De fanal va arribar a Facundo; de diari, a Dario; d'arbre, a Arnau; de mar a Marc; de sabata va passar a Sebastià; llum el portava a Llorenç; carrer a Casimir; fins i tot de jardí a Jordi, però res d'això va ser útil.

Un cop a casa va recordar que guardava un llibre, heretat dels seus pares, en el qual constaven noms per als pares que volien que el seu fill fos el nen amb el nom més extravagant de l'escola. Ni amb l'ajuda d'aquell llibre va recordar aquell desgraciat nom que li havia portat tants maldecaps aquell matí, fins i tot se li havien acudit noms com Jacarandà, Raimundo, Adelmo, Filiberto...

La Lola s'imaginava el seu cervell com un gran magatzem en el qual dia a dia, mes a mes, any a any, havia anat memoritzant noms, moments, objectes... tots degudament ordenats; i una tarda d'hivern com aquella, es capficava cada vegada més desesperada intentant trobar aquell mot absent que tant li feia trontollar el cap.

ESCOLA
avenc
avenc

ARTS · PENSAMENT · LITERATURA

Ben relaxada a la banyera, es va començar a imaginar aquell noi, el seu cabell ni curt ni llarg, les faccions de la cara ben marcades, un nas recte i aquella piga llaminera prop de les comissures dels llavis carnosos però amb un perfil ben dibuixat. La seva mirada era encisadora i penetrant. Tot ell li venia al cap com si res, excepte el seu nom. No li importava on vivia, on s'havien conegut, ni si aquella piga tan evident algun dia li havia fet trontollar algun sentiment. Només li interessava com es deia.

Aquella nit, abatuda per l'esforç de descobrir com es deia el misteriós noi, va decidir allunyar-lo al màxim del seu pensament, recordant velles històries que li explicava el seu avi quan ella encara era una criatura, pensant com podria arribar a final de mes o refent els comptes mensuals de la pastisseria, qualsevol cosa que la fes allunyar de l'origen del seu patiment. I quan per fi estava ja molt lluny del que l'amoïnava, tornava a visualitzar immediatament el rostre d'aquell noi sense nom de la pastisseria. Altres cops que li havia passat el mateix a l'hora de dormir, ja restava tranquil·la sabent que el seu dubte havia estat resolt, però aquest era diferent, com més intentava submergir-se en el son perquè aparegués el maleït nom, més augmentava la seva angoixa.

L'endemà, de nou a la pastisseria, a la mateixa hora en què havia aparegut el noi el dia anterior, la Lola, aliena als comentaris i gestos del seu cap i els clients de la pastisseria, va decidir repetir una i altra vegada el moment precís, fil per randa, en què el "sensenom" (com ella ja l'anomenava) va entrar a la pastisseria. Se sentia com una criminal portada al lloc del crim per representar el seu delictes de nou. Imaginava sentir la campaneta que avisa quan algun client entra a la pastisseria. Tornava a aixecar el cap amb un somriure gens forçat, disposada a atendre un client qualsevol. Llavors, obria la boca decidida a vocalitzar l'esperat nom perdut en el seu cervell fins ara tan ben organitzat. Però ni això va funcionar. Com a últim recurs, va decidir posar-se en el paper del "sensenom". Ara ella seria el noi i veuria el miratge d'una jove dependent a en els seus ulls verds. Va entrar a la botiga amb el cap abaixat, intentant aparentar un aire despreocupat i passar desapercebut per anar a comprar un croissant de xocolata. Ara sí, es veia a ella mateixa, darrere el taulell, atonent. Ara ja li havia de sortir el nom, estava a prop, només faltava que un conjunt de lletres miserables fessin l'esforç d'ajuntar-se i formar un nom de res. Era ara o mai, inclús va deixar de respirar i parpellejar, no volia que res ni ningú interferís en aquell moment decisiu, però tampoc va resultar. Ningú se'n va adonar, ni tan sols ella mateixa, va respirar fondo, es va relaxar i finalment va baixar dels núvols i va tornar a la seva realitat: la senyora Rosa que volia la barra de quart de cada matí. Estava com al començament, amb el dubte que no la deixava dormir.

La noia, desesperada per no trobar el nom, renunciant a anomenar aquell noi més aviat ros, va seguir despatxant. En aquell moment va maleir el mot que la feia patir i el moment en què aquell noi havia entrat a la pastisseria.

Aquella mateixa tarda, tornant a casa, va fer un replantejament, i es va concentrar per trobar el mot desaparegut. Va recordar tots els noms de sants que sabia: Acacio, Mateu, Isidre, Aureli, Leandre. Va arribar als

noms dels seus herois literaris: no es tractava de cap misteriós Hèrcules, ni cap intrèpid Sherlock ni tan sols d'un divertit Sancho. Més tard, va provar sort amb els seus herois del cinema, però el noi dels ulls verds no es deia Aquil·les, ni Edward, ni Will, ni tampoc el va reconèixer amb el nom de Jack. Va pensar en noms de protagonistes de sèries televisives, que les mares poc originals posen als seus fills predestinats a portar un dia sí, l'altre també, noms passats de moda. Definitivament, aquell xicot no es deia Cayetano, ni Franco, ni Dani, ni molt menys Rudolf. Sense perdre l'esperança, va provar amb noms diminutius com Pep, Fer, Richi, Miki. O potser el noi portava un nom d'un altre origen com Mohamed, Billy, Emanuel, Tetsuko. I per què no pensar en un nom mitològic com Agamèmon, Calipso, Cronos, Minos, Radamantis... I si els seus pares eren uns d'aquells que els posaven noms com Andrónico, Leoclinio, Jonathan o Tremendad a les criatures? O potser pensar en uns pares tradicionals que havien decidit anomenar els seus menuts amb dos noms com s'acostumava a fer uns anys enrere. Es podia dir Josep Maria, Josep Lluís, Josep Miquel. També havia sentit a parlar feia poc que hi havia pares que els posaven noms geogràfics als seus fills com Pacífic, Índic, Américo, Nil, però, la veritat, no creia que fos el cas. O vés a saber si el seu pare era un boig de la meteorologia i li havia posat al seu fill el nom d'un huracà, com Able, Baker, Charlie. O que per qualsevol motiu portés el nom d'un dia de la setmana, Domingo, Miércoles... La veritat és que de pares n'hi ha de tots els colors.

Aquell mateix dia ni tan sols va sopar, es va prendre una infusió, que havia sentit que ajudava a recuperar la memòria, i va començar a fer voltes i voltes pel menjador, llegint tots els noms dels llibres, descoratjada, fins que, molt cansada, va decidir jeure al sofà adoptant les més estranyes postures possibles. Bocaterrosa, cap enlaire, cap a un costat, cap a l'altre costat, els peus més amunt que el cap, el cap més amunt que els peus, intentant sense èxit fer una postura d'aquelles que assoleixen els experts en ioga, de quatre grapes com suplicant qui sap què, cap penjant... que no quedés cap racó del cervell al qual no hi arribés sang. Inclús va rondinar i es va enfadar amb el coixí del sofà. Fins que més o menys va poder aclucar els ulls i va caure en un son prim i lleuger.

A les 7 hores d'haver-se adormit va sonar el contestador automàtic que li comunicava les trucades del dia anterior. "Hola reineta, sóc la mama, he decidit fer unes reformes a casa. Potser necessitaré la teva ajuda, bé, segur que la necessitaré. No t'oblidis de la mama, que t'estima molt. Ja et cuides prou? Estàs molt prima i pàl·lida, ja menges bé? Truca'm.". "Ei, tu, sóc ton germà. No et fa vergonya no haver-me trucat des de fa dues setmanes? Ets una penques, jo aquí preocupat per tu i tu ni tan sols em truques, no et fa vergonya? Ja no sé si ets viva o morta. Demà dinem junts, d'acord? Però pagues tu, que estic sense blanca". "Hola Lola, sóc l'Eugeni, són dos quarts d'una, fa una estona ens hem vist a la pastisseria i no estic segur si m'has reconegut. Te'n recordes de qui sóc? Sí, de l'escola. He recordat que tenia el teu número i m'he dit, deixa'm trucar-li a veure com li va la vida, que ja fa molt de temps que no ens veiem. Potser ni saps que ens hem vist, a mi m'ha costat recordar el teu nom, ja saps com som els nois...! Bé, doncs, truca'm algun dia i ja ens veurem. Adéu". Piiiiip, no hi ha més missatges.

Adriana Turmo i Martí
4t de secundària

ARTS · PENSAMENT · LITERATURA

El nen i l'ós

Un dia un nen que era molt entremaliat va sortir de casa sense fer soroll i va marxar a un lloc que no coneixia. Es va trobar una cova i va entrar sense fer soroll i es va trobar un ós que tenia molta gana. El nen tenia molta por, però hi havia un tros de cova que es va trencar i l'ós va caure, i hi havia molta aigua i l'ós es va enfonsar. El nen va marxar de la cova, va caure al riu i es va trobar una barca i hi va pujar fins a casa. Allà es va trobar el seu pare i la seva mare i els ho va explicar tot.

Oriol Ventura i Miró
1r de primària

L'aventura del boli

Hi havia una vegada un boli que sempre estava al terra perquè la nena que el tenia deia:

-On està el meu boli?

Sempre estava pel terra i de vegades al seu llit.

Un dia es va cansar d'estar al terra. Feia molta calor i la nena va obrir la finestra i, de sobte, el boli es va llençar per la finestra i va baixar per una planta molt alta. Llavors va anar a caminar i va veure uns nens que, de tan ràpid que anaven, perdien papers i el boli els va recollir i va dir:

- Mira! Amb aquests papers em dibuixaré una casa.

I també va dir:

- Tindré una casa.

Es va trobar uns llapis de dibuixar i el boli els va dir:

- Em podeu pintar la casa?

- D'acord, però primer descansarem i després ho farem.

Després de descansar una mica, li van preguntar:

- Que vols que pintem la casa?

- Val!

Van pintar la casa i els llapis de pintar van preguntar al boli:

- Que podem quedar-nos a viure aquí?

- És clar que sí, aquesta casa és molt gran per mi sol i a més a més l'heu pintat i això és "la tira".

Finalment, van viure feliços i van menjar perdus.

Lucas Pares i Borrell
2n de primària

ARTS · PENSAMENT · LITERATURA

A la Maria no li cauen les dents

Hi havia una vegada una nena que es deia Maria.

Tenia moltes ganes que li caiguessin les dents, però ja tenia deu anys i encara no li havia caigut cap. Els seus pares estaven molt preocupats i no sabien què fer, però la Maria pensava que era normal.

Un dia van anar al dentista, però la Maria volia que li caiguessin soles. Quan el dentista va veure que totes les dents de la Maria eren de llet es va quedar parat i va dir: - Això no és normal, ja li havien d'haver caigut quatre com a mínim. El dentista es va posar els guants i es va preparar per arrancar-li les dents, però la Maria va sortir corrents. Els seus pares, aquesta vegada, sí que estaven preocupats de debò.

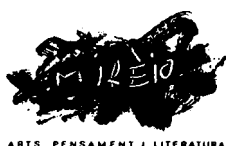
La Maria va sortir corrents cap al cotxe, va seure i va començar a plorar; ella volia que li caiguessin soles. Els seus pares també van anar corrents cap al cotxe. La Maria els va explicar tot el que li passava. Van esperar molts dies a que li caigués alguna dent.

I un dia van veure que se li començava a moure una dent!

La Maria estava emocionada i els seus pares també. Els seus pares li volien arrencar, però ella era tossuda i deia que volia que li caiguessin soles. Un altre dia se li movia la del costat i un altre la del davant i la del costat esquerre; fins que un dia li van caure totes de cop.

Aquell dia semblava un iaio i només podia beure sopes. Quan va tornar al cole era l'única de la classe a qui li havien caigut totes les dents. I conte contat ja s'ha acabat.

Clara Martínez i Mestre
3r de primària

La Tina i el món dels follets

La Tina és una nena d'aproximadament vuit anys, té el cabell arrissat i de color carbassa, és molt blanca de pell i més prima que un espàrrec. La seva afició és anar en bicicleta i, fins i tot, va batejar la seva: Romi. Un dia la seva mare va demanar a la Tina si volia anar a casa del tiet Pol. La Tina va callar durant uns minuts i es va posar a pensar. El tiet Pol no era el millor tiet que una nena de vuit anys podia tenir, però el seu jardí era immens i podia passar qualsevol aventura. La Tina va dir que sí, però va posar una condició, endur-se en Romi. La mare va carregar en Romi darrere del seu totterreny i van començar a fer camí...

Quan van arribar, el seu tiet s'estava fumant el segon puro i de sobte es va obrir la porta i van aparèixer la mare i la seva filla. Només arribar, la Tina va agafar la bicicleta i va sortir a fer un volt. Aleshores, es va adonar que cada cop s'estava fent més i més i més i més i més petita, quan de sobte va veure que tenia la mida d'un follet. Aleshores va veure que el seu voltant era molt i molt i molt diferent: les cases eren bolets, els cotxes formigues, els avions papallones i els vaixells, ai déu meu! els vaixells eren fulles!

La Tina no sabia on s'havia ficat i de cop i volta va sentir una son que no li permetia mantenir els ulls oberts i sense solta ni volta es va desmaiar.

Al cap d'unes quantes hores, es va despertar. Estava en una mena de llitera, feta amb un pètal de rosa. No havien passat ni cinc segons, quan de sobte va sentir una veueta.

- Què maca, s'hi està bé?
- Hola, qui és vostè?
- Sóc el cap dels Minihumans.
- Li puc fer una pregunta?
- I tant que sí maca, digues.
- En aquest país es pot fer el que vulguis, oi?
- Doncs... sí. Per què?
- Per curiositat. Oi que no t'importa...

De cop van sentir un crit que deia:

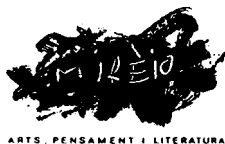
- Tina, si no véns ara mateix et prendré la bici, vull dir, en Romi.

La Tina, en sentir això, li va preguntar al follet:

- No passa res si em quedo, oi?
- I tant que no, aquí et rebrem amb els braços oberts.

A partir d'aquell dia, la Tina va viure feliç i li van comprar una bici nova amb el nom de Bifu.

Joana de Querol i Duran
4t de primària

ARTS · PENSAMENT · LITERATURA

Tenir idees clares

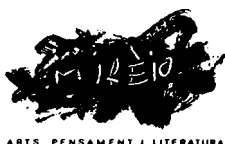
Això va ser el 18 de gener d'aquest any. La Pilar, la nostra "profe", ens va dir a les 9 del matí que havíem de fer una redacció de Sant Jordi... Ai! Perdó, no m'he presentat. Em dic Guillem Pseudònim. Sí, ho sé, el meu cognom és ridícul! Tornem al tema, com us deia, havíem de fer una redacció.

Primer pensament, què faig? Segon, idees=cap. Tercer, tinc una hora i deu minuts. Ja sé que no està bé el que us diré ara, però al cap i a la fi ho vaig fer, vaig mirar què feien els altres. Vaig mirar a la Joana Marrana, el seu títol era "La invasió de la brutícia pudent". També el de la Clara Cursi "El poni rosa a Rosalandia", penós. El del Quim Coma "Visca els deures". Continuava igual. Vaig mirar el del Ramon Rem, era un poema sobre l'esport, i com és natural, del rem. D'acord, només em queden 42 minuts. En aquest moment necessitaria un cop de mà del Mariano Rajoy, segons diu ell a les pancartes: "Les idees clares".

La Pilar ens avisa: "D'aquí deu minuts recullo". No! Pensa Guillem pensa... No pot ser! La Pilar només ens ha deixat mitja hora! Al final em vaig decidir, vaig escriure sobre un monstre fet de brutícia que matava un poni rosa que li encantava fer deures i era amic d'una paperera que feia esport.

Dia de Sant Jordi, guanyadors: primer premi Jofre Golut "El gofre de xocolata", segon premi Quim Comas "Visca els deures" i tercer premi Guillem Pseudònim "Un monstre & Company". Vaig guanyar!

Àlex Bellot i Tomàs
5è de primària

L'esperança pròpia

La concentració era total.

Se sentia aquella veu de fons, i jo mirava l'horitzó amb malícia, amb desafiament. Encara se sentia: Preparats... Jo mirava a l'horitzó. Llestos... Jo mirava a l'horitzó amb esperança. De sobte, però, com era d'esperar, es va sentir aquell conegut tret.

L'horitzó ja no estava quiet, s'anava apropant a mi, o no ho sé, potser era jo que m'apropava a ell. Per un moment vaig pensar: "Però es pot saber què fas?" però després vaig pensar en la realitat i vaig augmentar la velocitat. Les meves sabates, que portaven enganxats per sempre uns claus amb una punxa que et feien quedar glaçat al veure'ls, anaven avançant clavant-se a aquell terra de goma.

La veritat és que tenia dues al meu costat, dues ben altes i fortes. Jo no em pensava deixar avançar i estava segura que ho impedirien. Devien ser sueques o australianes, però us asseguro que eren unes bèsties, no sé, tenia aquest pressentiment. Anava a tota màquina i només quedaven dos-cents metres. Jo ja portava una mica de distància a aquelles dues i ja pensava que arribava a la meta amb aquells cents metres que quedaven. Noranta metres, vuitanta-cinc, vuitanta... Anava disminuint la distància però augmentant la velocitat.

Em pensava que ja tenia el rècord però, inesperadament, vaig notar un cop al peu esquerre. Després, vaig veure perfectament com una d'aquelles dues m'avançaven i jo afluixava la velocitat. La molt bèstia m'havia clavat els seus claus a la meua cama i ara hi regalimaven unes gotes vermelles. Em feia mal, però no vaig deixar de córrer fins a la meta. Vaig quedar segona, tot i l'esforç per part meua. La sueca havia guanyat amb trampa i jo ho sabia. Però a la vida hi ha coses injustes i vaig pensar que la propera carrera aniria molt millor.

Marta Girbau i Miralles
6è de primària

ARTS · PENSAMENT · LITERATURA

Val la pena intentar-ho

Anava caminant per la ciutat sense rumb, però sabia que quan hagués arribat d'alguna manera ho notaria. Va caminar durant hores sense aturar-se en cap carrer; quan va girar aquella cantonada va saber que havia arribat. Gairebé invisible entre els grans blocs de pisos, hi havia un edifici antic que semblava tret d'una altra època. Tenia un rètol tort que deia "Llibreria El secret dels Escriptors". Era una llibreria diminuta plena de prestatgeries amb llibres atapeïts plens de pols. Va entrar i va començar a mirar els llibres sota la vigilància d'unes ulleres rodones molt gruixudes.

Al cap d'una estona va sortir d'aquella peculiar botiga, sense comprar res, però semblava que ja tenia el que volia. Va desfer el camí que havia fet i va tornar a casa.

Es va despertar de cop i va mirar el rellotge. Eren les 7 del matí. Va intentar recordar aquell somni que havia tingut, i es va adonar sorpresa que el podia recordar com si l'hagués viscut de veritat. Era un somni estrany. Anava a una llibreria on trobava la inspiració que buscava per escriure una història. Sense saber ben bé per què, va decidir començar a escriure un diari que començaria amb la narració d'aquell somni inesperat. "...Potser ha estat aquest somni el que m'ha fet tornar a escriure."

Feia un any que la seva mare havia mort, i allò l'havia trasbalsat tant que no havia estat capaç de seguir escrivint com ho feia abans. Va perdre el lloc de l'editorial on treballava i des de llavors estava a l'atur vivint amb els diners de la petita herència de la seva mare.

Es va vestir sense ganes i va anar a buscar el diari. Mentre esmorzava va buscar ofertes de treball. Va trobar dues ofertes que li interessaven i va trucar al número de telèfon que indicava la primera. Li van concedir una entrevista pel dia següent, però no es va fer gaires il·lusions. Feia setmanes que havia decidit trobar una feina, però encara no ho havia aconseguit. Potser era perquè realment no tenia ganes de fer res, però els seus col·legues li havien recomanat que busqués feina perquè així tindria el cap en una altra cosa.

El dia següent va anar a l'entrevista, i dos dies després li va arribar una carta indicant-li que no l'havien agafada, però ella ja s'ho esperava. Va trucar a la segona oferta però li van dir que ja havien agafat algú. Va sonar el telèfon.

- Amb qui tinc l'amabilitat de parlar?-. Va contestar amb mal humor.
- Si que estàs de mala lluna, eh?-. Va dir una veu extremadament familiar.
- Què tal si anem a fer un cafè i m'ho expliques?
- D'acord. Ens trobem a la plaça.
- Fins ara!
- Adéu!

Amb menys mal humor que abans va agafar la jaqueta i la bici per anar al lloc on havia quedat per prendre cafè i xerrar una estona.

- Ei! Què tal Andrea? Ja has trobat feina?-. Va dir la Nàdia en veure arribar l'Andrea.

ARTS, PENSAMENT I LITERATURA

- Fa setmanes que busco i encara no m'han agafat enlloc.- Va contestar l'Andrea amb un sospir.

- L'altre dia vaig veure un anunci d'un concurs de novel·les d'unes cent pàgines, és el teu estil, no? Per què no ho proves?

- No ho sé... fa molt de temps que no escric i no em veig capaç de fer-ho ara.

- Són mil cinc-cents euros de premi! És ideal dona!

- No ho sé... ja m'ho pensaré... Va contestar l'Andrea no gaire convençuda.

Quan va tornar a casa, l'Andrea va escriure al diari el que li havia dit la Nàdia. Ja feia un any que havia deixat l'editorial, i com que seguia sense feina, l'herència de la seva mare se li estava esgotant. Potser no era tan mala idea tornar a escriure com abans. "...Si em surt alguna història serà un drama..."

L'endemà va anar a esmorzar a una cafeteria i no se'n va poder estar d'escoltar la conversa de la taula del costat. L'home que s'asseia més a prop seu va començar dient:

- Com dius que va ser el somni d'ahir a la nit?

L'altre home va contestar:

- Anava caminant per la ciutat, i vaig entrar en una llibreria que es deia "El Secret dels Escriptors". No hi vaig comprar res, però va semblar que tenia el que volia. Després alguna cosa em va dir que ja tenia la inspiració... que només em faltava escriure. A més a més és cert que fa temps que no escric... potser serà la inspiració el que em falta.

A l'Andrea li va faltar temps per sortir de la cafeteria i córrer cap a la cabina de telèfon més propera. Volia explicar a la Nàdia el somni que havia tingut ella i el que havia sentit a la cafeteria.

- Segur que és una casualitat, ja que el somni és francament massa irreal.- Va dir la Nàdia.

- Per cert Andrea, l'entrega del concurs és d'aquí vint dies, o sigui que afanya't!

L'Andrea es va quedar amb dubtes i va decidir preguntar-li a l'Oriol, un altre col·lega, què en pensava.

- Jo crec que no et ve d'aquí provar-ho. Per què no busques la botiga? Així sortiràs de dubtes.

Amb tantes opinions l'Andrea es va quedar més dubtosa i indecisa que abans. "A qui faig cas, a la Nàdia, o a l'Oriol?..." Per mirar de tenir les coses més clares va continuar el seu diari amb les opinions dels seus amics.

Els dies anaven passant i encara no havia escrit res, no havia fet cas al somni i l'Andrea es va plantejar seriosament de deixar estar el concurs, però una veueta interior li deia que si no tornava a escriure ara no ho faria mai, i llavors sí que seria una pena. Quedaven disset dies.

L'Andrea va decidir buscar on fos alguna idea que li servís per escriure aquella novel·la impossible, i va començar a llegir llibres a tort i a dret.

Quan faltaven tan sols catorze dies va pensar si realment seria capaç, encara que trobés una bona idea, d'escriure una novel·la en tan poc

temps. L'únic que l'ajudava a reflexionar era el seu diari en el qual escrivia cada nit.

Deu dies abans de l'entrega: "... Si no tinc temps, necessito un miracle...". I l'únic possible miracle era el del somni. "...Però encara que tingui inspiració, no tinc temps...", "...No et ve d'aquí provar-ho...", va ressonar la veu de l'Oriol dins el cap de l'Andrea com un eco.

Buscaria la llibreria, però on? Per tota la ciutat???

Per relaxar-se va anar a buscar una pel·lícula per al sopar, i quan estava a punt d'arribar al videoclub es va quedar paralitzada davant d'una llibreria. No sabia perquè, però li era molt familiar... Era una llibreria gran amb prestatges de llibres nous de trinka ben ordenats...

Llavors se'n va adonar. El rètol que n'indicava el nom estava tort i deia "Llibreria El Secret dels Escriptors".

"...Podria ser que fos la mateixa botiga tot i que no s'assemblen gens excepte en el nom?". Aquella botiga tenia el mateix nom que la del somni, però tindria els mateixos efectes que l'altre?... No ho sabia.

Tenia una oportunitat que funcionés i una esperança a la qual agafar-se.

Va entrar a la botiga sense saber exactament què pretenia i es va posar a xafardejar entre els prestatges. Al cap d'una estona, quan es va haver cansat, va tornar a casa molt decebuda.

Només faltaven cinc dies.

Va seguir escrivint al diari el que li havia passat últimament. S'havia agafat tant a aquella esperança que allò funcionés, que ara se sentia estúpida d'haver cregut en una cosa tan irreal.

Quedava un dia.

Va sonar el timbre i l'Andrea va anar a obrir. Era la Nàdia. Li va explicar que havia anat a la botiga, però que no havia passat res. La Nàdia ja s'ho pensava.

- Què és això?-. Va dir la Nàdia en veure el diari.

- Ah! Un diari que he estat escrivint.

- Me'l deixes llegir?

- Sí.

Al cap d'una estona...

- Però si està molt bé! No sé si és pel somni aquest, però és igual. El podries presentar al concurs!

- Vols dir?

- Si li fas un bon final, per què no?

L'Andrea es va tornar a llegir el diari, i li va posar un pseudònim al final: Natàlia Màrquez. L'endemà el va portar al concurs.

Al cap d'un mes, mentre passejava amb la Nàdia, el mòbil va sonar.

- Que és la senyora Natàlia Màrquez?

Eulàlia Nicolau i Jiménez
1r de secundària

Veritats robades

I no és pas la vida un llarg camí
feixuc, meravellós i intens
certament impossible d'expressar en vers
que és determinat per l'orgullós destí?

I no són pas les estrelles cuques de tots
mirades perdudes, Reis del passat
o el rastre d'aquells records mig esborrats
de somni o de malson?

I no és pas la dolça nit
el mar on domina la perla de la lluna
que tot i haver nascut de mare bruna
feta està de marfil més pur i fi?

I no són pas les gotes de pluja
dels àngels llàgrimes pures
que en recórrer ses galtes de porcellana
un enorme torrent de comprensió emanen?

I no és pas cadascun dels núvols del cel
un no sé què inflat dels desitjos profunds
de somnis i precis enviats ben amunt
que volen al llom d'aquest prodigiós estel?

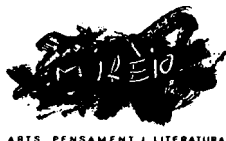
I no són pas les belles cançons
un so capaç d'un somriure arrencar
com de fer-te cantar i ballar sens mai parar
mentre commou del teu cos tots els racons?

I no és pas el món de somni
un univers paral·lel sense estar adormit
que per ales té màgia i imaginació
sens que res les privi del seu vol infinit?

I no és pas per a alguns l'esperança
en un amagatall d'ombra nocturna
de llum neix una tímida espurna
que d'il·luminar mai no es cansa?

I no és pas la vida un llarg camí
feixuc, meravellós i intens
certament impossible d'expressar en vers
que és determinat per l'orgullós destí?

Anna García i Serra
2n de secundària

ARTS · PENSAMENT · LITERATURA

Adéu

Diuen que l'espai no té límits, que és immens. No ens podem imaginar quant. Un petit tros de roca avançava tranquil·lament, sense rumb. Al seu voltant, altres fragments l'imitaven amb més o menys alegria. On anava? D'on venia aquell tros de roca? Què hi feia allà, viatjant a cap lloc?...

La garsa aixecà el vol amb alguna dificultat. Seguia les seves companyes durant la seva migració. La Lily es va despertar. Arribava tard a la feina i el seu marit ja no era a casa, per tant, devien ser les deu. Agafà el cotxe i posà rumb a les instal·lacions de la NASA. A Florida el clima era suau, però aquell matí hi havia trenta graus. Que estrany...

En Hyro havia viscut els deu anys de vida a Nemuro, al Nord del Japó. Cada tarda se n'anava a dormir acompanyat d'una suau brisa que omplia els seus pulmons d'aire net. Obrí la finestra i una bufetada d'aire calent el colpejà a la cara. La tancà i se n'anà a la dutxa. Posà l'aigua freda, que era la que li agradava més. En va sortir convertit en un noi nou i fresc. Havia arribat l'hora de l'enlairament. Anà a buscar la seva àvia i li va demanar que li donés els avions de l'avi Matsuo. Ella accedí i l'acompanyà al pati interior. En Hyro agafà l'avió més lleuger i el llençà a l'aire. Va caure massa ràpid i es va trencar. Què li diria a la seva àvia? Agafà el més resistent i l'enlairà. Va fer un picat molt ràpid. Per què havia caigut amb tanta velocitat? Que estrany...

La pluja queia amb força sobre el gruix de neu. En els seus setanta-dos anys de servei al temple de Dunai, Nepal, mai no havia succeït cap fenomen com aquell. En Tami estava preocupat i anà a veure en Tashi. Tenia cent vuit anys i en portava noranta-vuit al temple. Quan el Tami va arribar al Nepal, ell el va conduir al temple i es va convertir en el seu tutor. El va saludar amb efusivitat. En Tami li va preguntar sobre el fenomen de la pluja i li va canviar la cara. Només va dir:

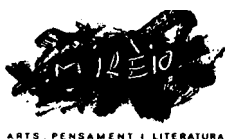
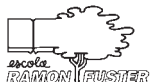
- És el final, és el final...

Aquesta resposta el sobtà molt. En Tashi mai no havia estat pessimista. Què li passava pel cap? Que estrany.

Una gran llum il·luminà la roca. De sobte, es va sentir atreta per una força que venia d'algun lloc. Una gran acumulació de pedres formava un cercle que donava voltes sobre ell mateix. Semblava una gran esfera de llum difuminada enmig del no res. La roca començà a donar voltes i més voltes fins a agrupar-se en diversos fragments més. L'esfera s'anava engrandint i es tornava ovalada per segons.

El magma s'acostava al ramat. El Juan cridà els seus gossos per conduir-los a casa junt amb el ramat. Dos van aparèixer; però el tercer, no. Bordava, no sabia on, però bordava. Va començar a bufar un vent barrejat amb cendres que dificultava la visió i la respiració. Va començar a córrer muntanya avall amb el ramat. Es va sentir un fort lament i una petita explosió. La Rioja, la seva gossa més afable, restava calcinada per la fúria de la natura. A Linares eren corrents les erupcions. Bé, a tot Xile eren corrents. A en Juan el sobtà que sortís lava per dalt del con i aigua pels costats. Mai no havia vist una erupció combinada amb guèisers. Que estrany...

En Blinis estava assegut a taula. A l'única taverna de Serov, Rússia, on combinaven el caviar amb la nata en el seu punt just. En Vasili va demanar una ronda de vodka per a tota la família. Es va aixecar i va dir:

- Brindo per la terra que em va veure créixer. Pel petroli que ens va fer rics i pels plats que omplen la nostra taula. A la vostra salut!

- A la teva –va contestar la família.

Tots van notar la forta sacsejada i es van posar sota la taula. Per sort, no era un terratrèmol. Van sortir fora i es van quedar petrificats. De casa seva brollava un enorme raig d'un líquid negre: petroli. Era un miracle i una desgràcia: s'havia quedat sense res. Però el que de veritat el preocupava era que aquestes sortides no s'havien donat mai abans. Que estrany...

Una gran esclatxa dividia la plataforma de gel de Ronne. Les instal·lacions científiques del grup anglès havien desaparegut. Només quedava la Mary. Què faria ara, sola i sense menjar? S'intentà aixecar, però s'adonà que la sacsejada li havia trencat el turmell. Allà estava ella sola, ferida i exposada a tot. El que més por li feien eren els óssos. No era corrent que s'acostessin als humans, però qui es resistia a una bona quantitat de carn viva i inofensiva? La por la va col·lapsar per moments. Sentí un soroll estrany i mirà el cel. Un helicòpter de rescat. Estava salvada. Mentre l'enlairaven a sobre de la llitera, observà que sortia vapor del terra. A l'horitzó es veia el Massís de Vinson en erupció. Allà, una erupció? Que estrany...

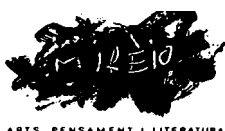
Tot va parar. L'esfera va crear un enorme camp magnètic que va modificar la posició de l'univers. Es va anul·lar i l'esfera es va fusionar amb cossos enormes. La roca estava quieta però bullia, tota vermella. S'estava creant una nova estrella. On? En algun lloc enmig del desconegut espai...

Tot es movia amb molta força. Els arbres queien i xafaven el ramat. Els excursionistes cridaven i corriën. Sortia foc de terra i fum que asfixiava qui l'inhalava. En Siuleo no havia vist mai res semblant a l'illa de Papua. Els matolls es cremaven i el bosc bullia com una olla a pressió. Moririen tots. Elevà unes pregàries a la deessa Nauru demanant-li pietat. El foc ho consumia tot i el seu ajudant estava reduït a cendres. De sobte, tot s'aturà. El foc deixà de sortir i en lloc seu brollà aigua. En Siuleo tancà les mans i les omplí d'aigua. Se'n va posar una mica a la boca i la va escopir. Era aigua salada com la dels oceans. Que estrany...

El Kilimanjaro es fonia per la calor. Era insuportable, però en Kees no hi podia fer res. La seva terra, els seus conreus, les seves vaques... Tot reduït a cendres. El sol cremava cada cop més i la pell el cremava com quan va voler treure el seu amulet del foc. El magma avançava ràpidament consumint tot el que trobava al seu camí. El seu fill plorava i la seva dona feia un paquet per sortir corrent. Però ja era massa tard. El fum ja entrava per la finestra i havien de sortir immediatament. Agafà el seu fill i la seva dona de la mà per sortir fora. La porta estava en flames i l'havien de travessar de pressa. Passà ell primer i va córrer un bon tram. Mirà enrere, però la seva dona ja no hi era: li havia caigut una fusta al cap. En Kees no s'ho va pensar dues vegades i va començar a córrer en contra del magma. Era ràpid, però cada cop notava el foc més a prop. Va veure altres poblats que s'evacuaven i això li va donar forces. Corria com podia entre la vegetació espessa. Els matolls, els arbres alts, la gespa... Tot cremava a la seva esquena. El camí semblava una veritable desbandada d'animals fugint de la catàstrofe. Finalment li van fallar les cames, va caure a terra i...

El sol va esclatar. La Terra sencera es va fer miques i milions de petites roques van sortir disparades en totes les direccions. Adéu Planeta Terra, adéu.

Íñigo Cucurull i Ortega
3r de secundària

ARTS · PENSAMENT · LITERATURA

Entre el cel i el mar

Tot és fosc, ni un fanal. Poca esperança, però esperança. Potser és el seu final, no ho sé, però desitjo que no. Tot és indecisió. Camino sense veure res. Ni el llum d'un cotxe que m'il·lumina. És igual, ja em sé el camí. L'he fet massa cops últimament. De casa a l'hospital, de l'hospital a casa. Ja fa molts mesos que no em parla, vull pensar que aquell maleït tub que li han posat a la boca no la deixa. Sé que m'escolta. Cada dia li dic que això passarà, que algun dia estarà al balcó de casa veient la immensitat del blau fonent-se entre el cel i el mar.

Ja sóc al portal de casa. No sé si pujar. Una altra nit sol. Necessito dormir.

Un soroll estrident ressona al meu cap. Són quarts de vuit. He tornat a somniar amb ella, estàvem els dos jaient al balcó i observant la immensitat del blau fonent-se entre el cel i el mar. Un somni, una esperança. A les palpen-tes aconseguixo arribar al lavabo. Després de mullar-me la cara tot es veu més clar, tot i això em vesteixo mig a les fosques. Ja preparat, decideixo que és el moment de tornar a l'hospital. Vull tornar-la a veure, tornar-li a parlar i qui sap si algun dia proper em respondrà. Un altre cop el mateix camí davant meu. Entro a l'hospital. Tot és blanc, com si volguessin disfressar la tragèdia, el dolor i el patiment dins d'un vestit angelical. La realitat és que jo ho veig tot negre. Pujo a l'habitació. Saludo, amb somriure forçat, a més d'una infermera. Vestides de blanc, és clar. Potser són el dimoni amb la cobertura d'àngel. No, elles no en tenen cap culpa. Lluiten amb ella contra la mort. Entro. La beso. Segur que ho nota. Miro per la finestra i una meravellosa vista es reflecteix als meus ulls. Veig la immensitat del blau fonent-se entre el cel i el mar. Torno amb ella. No es mou, ni em mira. Els ulls tancats. No puc deixar de mirar-la, em venen ganes de plorar. Aguanto. Algun dia tornarem a parlar i aleshores ens mirarem als ulls. Entra el metge. Poques novetats, tot segueix igual. La seva vida es manté per un fil que en qualsevol moment es pot trencar. No vull ni pensar-ho. Sé que no serà així, només penso a transformar aquest fil en un immens prat on puguem tornar a córrer tots dos, sense impediments. Ara arriben els seus pares. Moltes abraçades amb amor de veritat. Ja n'estem farts, però, de veure'ns en aquest maleït infern pintat de blanc. La sala és plena. Vaig a buscar cafè i dono una volta per la primera planta. Entro a l'habitació de nou. Ja hi ha algú que s'acomiada. M'abraça una parella. No sé qui són. Tant se val, el dolor ens uneix. Sense preguntes, ni tan sols paraules, desapareixen per la porta. Decebut, amb el cap baix. Fa mal veure així algú que estimes. Tornem a estar els seus pares i jo. Mirant-nos sense dir res. Sobren les paraules. Les mirades troben una complicitat extraordinària. Cada minut que passa és un món que cau damunt nostre. Quan tornarà a obrir els ulls? Aviat, espero que aviat. De nou miro per la finestra i altre cop la mateixa imatge, la immensitat del blau fonent-se entre el cel i el mar. Una imatge que no es mou, com esperant que ella obri els ulls i pugui observar també aquesta magnífica immensitat. Ja és tard, haig de menjar alguna cosa. Torno a fer el camí que ja tant m'avorreix. Aquesta tarda tornaré, però marxaré aviat. Tinc feina.

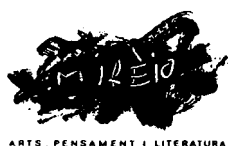
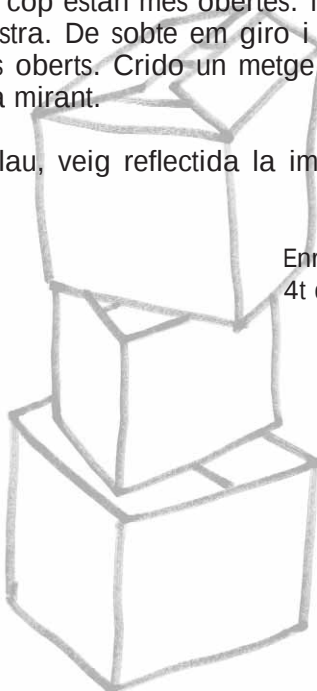

Ja han passat molt dies i encara estic aquí, mirant-la sense rebre resposta. Entra una infermera. Duu un sobre a la mà. Treu uns papers i comença a parlar. Sembla que llegeixi. Ha millorat. Sembla que ja ha vençut la mort, tan sols li falta tornar a trobar la vida. En qualsevol moment. En qualsevol moment obrirà els ulls i ens tornarà a veure. Sabrà que hem estat allà. Que no l'hem deixat sola.

Un moviment. Ha mogut un dit. És el principi. Ja li falta menys. L'esperança es comença a convertir en realitat. Ja és tard. Ens fan fora de l'habitació. Fins demà no la podrem veure. Torno a casa feliç. Puc imaginar el somriure de la seva cara. S'ha mogut. Menjo poc, tinc molta son. Me'n vaig a dormir. Avui l'estrident soroll del despertador s'ha convertit en una melodia harmònica que em desperta de sobte. Corrent torno a l'hospital. Paro un metge. En qualsevol moment pot obrir els ulls. Ha millorat molt. Sembla que també ha mogut les cames. Acomiado el metge. Agafo l'ascensor i entro a l'habitació. Dos petons. Ara sé segur que ho nota. I aviat me'ls tornarà. Porto hores mirant-la. De sobte, un lleuger moviment a la seva cara. Les portes de la vida cada cop estan més obertes. No ha passat ni mitja hora. Estic mirant per la finestra. De sobte em giro i la miro. Quedo parat. No diu res, però té els ulls oberts. Crido un metge. M'apropo a ella i li miro fixament els ulls. M'està mirant.

I, en el seu esguard blau, veig reflectida la immensitat del blau fonent-se entre el cel i el mar.

Enric Jordana i Montesinos
4t de secundària

El gat i el gos

Vet aquí una vegada hi havia un gat que vivia amb un home. Un dia va passar un gos pel costat de la casa i va veure el gat i s'hi va acostar amb molt de silenci fins arribar al seu darrere. El gat el va veure i es va apartar. L'home va sentir el gat, va sortir al jardí i va veure el gos barallant-se amb el gat. L'home els va dir a tots dos que era molt millor ser amics i així va ser, i l'home va decidir quedar-se el gos.

Pere Pericot i Masdevall
1r de primària

El gat que volia aprendre a llegir i a escriure

Hi havia una vegada un gat que estava molt trist. Sabeu per què? Perquè no sabia escriure ni llegir i llavors li va dir al seu pare:

- Pa-pare e-em po-podràs e-ensenyar a-a llegir i escriure?
- Què dius? Que no saps fer això? No passa res. Jo estic disposat a ensenyar-te a llegir i escriure.

Vet aquí que el gat i el pare del gat cada dia anaven al despatx a on llegien i escrivien tota la tarda.

Al cap de dotze dies el gat ja sabia llegir més ràpid i ja sabia escriure l'abecedari de memòria. El seu pare va dir:

- Has millorat molt i estic pensant que podries anar a l'escola.

I sí, sí cada dia anava a l'escola i va conèixer un nen que es deia Raimon i una nena que es deia Clara i cada dia jugaven junts. Jugaven a saltar a corda, a futbol, a bàsquet, a fet i amagar i a moltes més coses. A l'hora del pati quan plovia feien pastissos de plastilina. I així va ser com en Raimon, la Clara i el gat van jugar i aprendre junts. Vet aquí un gat i vet aquí un gos aquest conte ja s'ha fos.

Irene López i Blanquer
2n de primària

El cotxe teledirigit

Hi havia un nen que es deia Èric
que tenia un cotxe teledirigit
amb el què jugava de dia i de nit.
Portava el got de llet de l'esmorzar,
l'entrepà del berenar,
el llibre de mates i el pijama
de quan s'anava a dutxar.
Però un dia va deixar de funcionar
i no eren les piles,
que ja les havia canviat.
Van anar al taller i li van dir:
"És un model molt antic
que no es pot arreglar."
L'Èric no els va fer cas.
Va agafar una corda,
el va lligar a les dues rodes del davant
i va continuar jugant.

Àlex Rodríguez i Montserrat
3r de primària

El sentiment

El sentiment és una paraula bona, agradable. N'hi ha molts de sentiments com la por, l'amor, la tristesa, l'alegria... A mi el que més m'agrada és l'amor. L'amor és un sentiment tendre, amable, alhora tímid, que et fa treure un valor que tenies dins del cor amagat en la foscor. Quan el tens a dins se't cargola i juga amb tot el que troba. Ho sé perquè m'ha passat, fa poc, en un somni. En la realitat mai l'he trobat pel meu camí. Era un jardí amb moltes flors i ocells cantant, quan de cop i volta... En aquell moment em vaig despertar. Havia sentit un soroll, fort i sec. Vaig passar d'un sentiment a l'altre, de l'amor a la por. Vaig obrir el llum, i vaig mirar al meu voltant. Uf! Només era un llibre que havia caigut. Em vaig tornar a adormir. Quina pena, no podia tornar al somni! L'endemà al matí encara tenia la sensació d'aquella nit. Van passar molts dies, setmanes, mesos... Però mai vaig saber el final d'aquell somni tan misteriós.

Clàudia Badia i López
4t de primària

ESCOLA
FREDERIC MISTRAL
TÈCNIC EULÀLIA

La meva àvia

Cada divendres, l'àvia em venia a buscar a l'escola i anàvem a prendre orxata. Aquell divendres era el meu aniversari. A la tarda esperava molt impacient la meva àvia. Però no va ser l'àvia qui va venir, va ser la mare. Quan em va venir a buscar a l'escola em va dir que anàvem a l'hospital. A la mare a poc a poc li anaven caient llàgrimes, jo no entenia perquè plorava però em va dir que passés el que passés jo havia de ser forta. Quan vam arribar a l'hospital la mare va preguntar molt nerviosa on era l'habitació 55. Vam anar corrents i quan vam arribar vaig veure l'àvia, llavors ho vaig entendre tot.

L'àvia em va mirar, els seus ulls glaucs que donaven tanta alegria ara transmetien tristesa. L'àvia em va somriure i em va dir que jo tenia una capacitat d'estimar la gent gran, com ella mai havia vist, i que jo era com un miracle. Vaig començar a plorar i la vaig abraçar, sentia els batecs del seu cor.

L'àvia va aixecar la mà del llit i em va donar un petit regalet. El vaig obrir amb molt de compte, hi havia un collaret amb una fotografia seva i meva. Jo sabia que tenia molta sort de tenir una àvia com ella perquè era única.

Els ulls de l'àvia es van tancar i les màquines de l'hospital van sonar. L'àvia havia mort. En aquell moment vaig pensar com m'havia fet de feliç l'àvia, però també pensava que era molt velleta i que algun dia marxaria d'aquest món.

Em vaig posar el collaret, li vaig fer un petó i li vaig xiuxiuejar: t'estimo i sempre t'estimaré.

Mar Sort i Altadill
5è de primària

Quin desordre!

Fa molt poc, al meu veí li va passar una cosa molt curiosa. Ell era un desendreçat, no podies entrar a casa seva sense ensopegar amb el seu patí, topar amb la seva bicicleta o haver de passar de puntetes per no trepitjar-li les bales o els fulls. Ja li deia, ja, el seu pare però no li feia cas l'Eduard; que és el nom del meu veí. Jo també n'estava una mica tipa d'ell. I és que entrava a casa seva a recollir la meua pilota que m'havia caigut i sortia plena de blaus (perquè relliscava) i sense la pilota, que devia estar perduda entre aquell mar de coses. I, per alegria dels pares de l'Edu, de tots els veïns i, fins i tot de les senyores de neteja i del lampista que vénen cada dilluns a fer les seves feines, els objectes del nen es van rebel·lar. Perquè a vegades els objectes es rebel·len, va de debò. Si a casa seva era una bogeria, encara s'ho va tornar més. La cola blanca va començar a ruixar-ho tot amb l'ajuda del tub de pasta dentífrica, que s'hi va apuntar. Les bales, que van quedar-ne impregnades, s'enganxaven per tot arreu. El despertador sonava quan volia i feia la cançó que volia, igual que el radiocasset i el timbre de la bicicleta. Les cadires s'apartaven quan el nen s'hi volia asseure, havia de seure a terra si no volia caure de cul. Mare meua, quin desori! Van haver de trucar a la policia, fins i tot!

L'Eduard estava tan desconcertat que de poc no es desmaia, el pobre. Al final es va entendre què volien els objectes i entre els cantors que no afiaven gaire es va sentir: VOLEM ORDRE! Les bales van fer un mosaic on s'hi podia llegir: VOLEM ORDRE! Els llapis de colors havien escrit a sobre dels fulls: VOLEM ORDRE! en diferents colors. N'estaven ben tips, els pobres objectes. Quan l'Edu es va refer de l'ensurt, els pares van patir tota una setmana mentre el nen va netejar i endreçar com un esperitat. Ara, la casa està tan neta que no pots entrar-hi sense gairebé enlluernar-te. De veritat que em sorprenen aquella casa, l'Eduard i els objectes. Vaig recuperar els meus objectes que no trobava.

Jo també sóc desendreçada, però no tant com ell. Ja cal que em prepari si vull que els objectes no se'm rebel·lin!

Maria Jabbour i Hernández
6è de primària

Extinció

Robert G. Scott era un escriptor de ciència-ficció i estava escrivint un relat. Li agradava treballar de nit. La història començava així:

La ciutat de Padlen es va despertar a les fosques. Els més matiners no es van sorprendre, ja hi estaven acostumats. Els que anaven a treballar amb els primers raigs de llum van pensar que els núvols tapaven el sol. Que l'home del temps digués per la televisió la nit anterior que faria molt de sol, no se'ls feia estrany perquè tothom sap que els homes del temps s'equivoquen un dia sí i l'altre també. Era el tema de conversa en els ascensors de les oficines:

-Quin dia! Sembla que hagi de ploure!

-I tant! Al tercer?

Els primers en adonar-se que passava alguna cosa van ser els nens quan van sortir al pati.

-Senyoreta, quantes estrelles, oi?

Els professors, sobretot els de ciències, van comentar el cas. Sabien que per poder veure les estrelles no hi ha d'haver llum ni contaminació lumínica i aquell matí les estrelles es veien més bé que mai.

Alguns habitants veien els informatius, uns altres escoltaven la ràdio. Tots esperaven les notícies de per què encara era fosc. Els periodistes donaven a entendre que el món s'estava acabant.

Robert G. Scott estava molt satisfet amb el que tenia escrit. Estava tan engrescat que no mirava l'hora. Es va servir un whisky amb gel i va continuar escrivint.

La gent semblava boja i començava a comprar menjar i provisions. Tothom es tancava a casa desesperat i ningú no s'atrevia a sortir. Els gos-sos aviat es van acostumar a fer caca a casa, com els gats. Els amics es comunicaven pel xat del messenger. Els llums de les cases estaven encesos tot el dia i de tant en tant hi havia talls de llum.

Els dies van anar passant...

Van començar a sorgir problemes i el més greu era la falta d'oxigen perquè les plantes i els arbres s'estaven morint. Els inventors intentaven crear aparells que igualessin la llum del sol. El fred s'anava apoderant de la terra. La falta de vitamina D també provocava malalties i la gent feia el que podia. Els més rics, en comptes de construir-se piscines al jardí, es construïen amagatalls subterranis per refugiar-se. Els pobres reforçaven les seves cases amb trossos de fusta. Els científics buscaven explicacions. Els religiosos ja la tenien: Déu els havia castigat. Els polítics feien promeses.

Els venedors d'ulleres de sol, cremes protectores, para-sols i gorres es van quedar sense feina. En canvi, els fabricants de llanternes, espelmes, tot el que produeix llum i els venedors de roba d'abric guanyaven molts diners.

Parlant de diners, Robert G. Scott es va imaginar firmant autògrafs i envoltat de fans. Era el millor que havia escrit mai. Va fer l'últim glop del whisky i va acabar la història.

Semblava que poc a poc tothom s'acostumava a la foscor i també al fred. L'esquí era l'esport que estava de moda. Però aquesta situació no va durar gaire: l'energia s'acabava. La humanitat s'extingia, però la vida no. Uns anys més tard va sorgir una nova espècie de l'escorça de la terra. Uns éssers estranys, sense òrgans, buits per dins, que vivien de la foscor.

EPÍLEG

Any 3114. Museu de la ciència de Padlen. Exposició de fòssils d'éssers humans.

FI

Contentíssim, va mirar per la finestra i va pensar: "sí que he anat ràpid, encara és de nit".

El que Robert G. Scott no sabia era que eren les dotze del migdia...

FI

Gerard Vidal i Barrena
1r de secundària

Dues vides, un món

Sóc un nen iraquia,
què hi farem, m'ha tocat a mi.

Sóc un nen català,
que bé que aquí s'hi està.

Ni pare, ni mare,
sols una tieta violada.

Pare, mare, avis, amics, veïns,
i una pila de cosins.

El meu veí, amb qui jugava cada dia, s'ha mort,
aquests terroristes no tenen cor.

Els meus amics i jo tenim de tot,
això sí que és una sort.

Jo estimo aquesta terra,
però no vull que estigui en guerra.

Jo estimo aquesta terra,
i no sé ni què és la guerra.

Tanta por, tant de dolor,
per què passa tot això?

Tanta alegria, tanta diversió,
que bé que passa tot això.

Però sóc optimista i penso:
un dia aquesta lluita s'acabarà,
i tot el món feliç estarà.

I sóc optimista i penso:
un dia la tristesa al món s'acabarà
i tothom, com jo, feliç estarà.

Arnau Llardén i Mediavilla
1r de secundària

Què vol, senyor?

Una tassa calenta i plena,
calenta per la il·lusió i plena d'alegria.
Senyor, no ens queda alegria, però sí il·lusió.
Vol potser una infusió?

No, vull un suc de melangia
amb una culleradeta de valentia.
Valentia? Per què senyor, per què valentia
en comptes d'alegria?

Doncs doni'm un batut de tot,
del bo i del pitjor.
Senyor, no ens en queda gaire, de bo,
ja que tenim el doble de pitjor.

Aleshores, què em recomana, bon home,
per prendre'm a aquesta hora?
Li recomano pau, pau i esperança.
Aleshores ell s'alça.

Se'n va l'home
sense haver pres cap cosa
i a trenc d'alba pren ell
el seu fusell vell.

General, general!
Crida un noi força alt.
Ja està, ja s'ha acabat.
Ja pot demanar el que sempre ha somiat.

Agafa l'home i se'n va
un xic atabalat.
Si us plau, un batut del bo
amb canyeta, si pot.

Avui vostè té sort!
Per fi s'ha acabat i només tenim el bo,
el bo de la pau, el bo de l'alegria
el bo d'un simple dia.

Anna Llobregat i Valdivieso
2n de secundària

¡Bang!

Un simple disparo cambió la vida de muchas personas.

(...)

Blanca estaba en el colegio cuando el profesor anunció la mala noticia: el padre de Juan había muerto de cáncer de pulmón. Blanca miró a Juan, estaba llorando desconsoladamente. Blanca sólo tenía seis años, y no podía ni pensar en la idea de perder a alguien querido.

Cuando Blanca llegó a casa se encontró con su padre, que ya había vuelto del trabajo. Éste le dijo:

- ¡Hola Blanca! Mamá está en el mercado. ¿Qué tal ha ido hoy en el colegio?

Ante esta pregunta, ella no supo qué responder. Lo único que dijo fue:

- Papá, ¿tú te vas a morir?

Su padre, desconcertado, se quedó inmóvil, y cuando pudo reaccionar le dijo a su hija:

- Claro que sí, cariño, todos tenemos que morir algún día, pero yo no pienso hacerlo hasta dentro de muchísimo tiempo.

Blanca, no demasiado convencida con la respuesta de su padre, preguntó:

- ¿Me lo prometes?

Y su padre respondió en tono firme:

- Te lo prometo.

Cuando la madre de Blanca llegó a casa, ella le dio dos besos y, como cada día, se fue a casa de Elisa, que era una vecina de unos ochenta años que vivía enfrente. Cada tarde, Blanca iba a su casa. Juntas jugaban, hablaban, o simplemente, estaban una al lado de la otra, pensando en sus cosas. Éstas eran las cosas normales que una niña hacía con sus padres, pero como los padres de Blanca estaban siempre ocupados, le pedían a Elisa que lo hiciera por ellos, para que Blanca no se sintiera sola.

A Elisa hacía tiempo que le habían detectado una enfermedad en el cerebro que cada día iba a peor. No había ninguna cura, era cuestión de esperar. Por eso, el favor no se lo hacía Elisa a Blanca, sino Blanca a Elisa, ya que cada mañana al despertar, Elisa esperaba con ansia la tarde, para que llegara Blanca y como siempre la hiciese sonreír.

Blanca era lo único que hacía que la vida de Elisa tuviera sentido, pero sabía perfectamente que un día u otro Blanca llegaría a su casa, y no encontraría a nadie. Pero hasta llegado ese momento, Elisa no pensaba contarle lo de la enfermedad, ya que sabía que Blanca se lo tomaría muy mal.

Al llegar Blanca a casa de Elisa, ella ya la estaba esperando con la puerta abierta.

- Vamos, entra, que tengo algo que enseñarte -dijo Elisa.

Elisa había comprado un trivial para niños, que consistía en responder a preguntas sobre películas de Disney. Blanca se alegró mucho al verlo, y estuvieron jugando durante horas y horas.

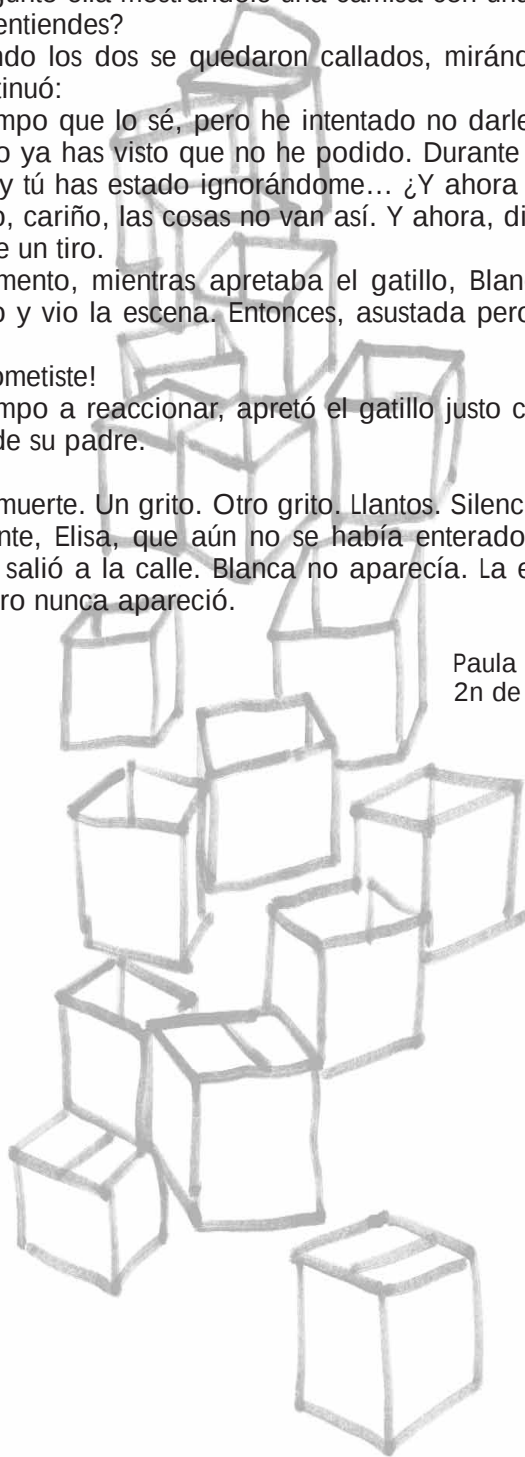
Llegada la noche, Blanca se despidió de Elisa y se fue a su casa a cenar.

Mientras comían, Blanca les contó a sus padres el juego al que había jugado con Elisa y lo bien que se lo había pasado. Cuando acabaron, Blanca ayudó a su madre a recoger la mesa y se fue a dormir.

Tras un largo silencio en el comedor, su madre rompió a llorar, y sin dejarle a su marido pronunciar ni una sola palabra, cogió una pistola que tenía escondida en un cajón y lo apuntó.

- Pero... ¿qué haces?- preguntó él confuso y, al mismo tiempo, asustado.
 - Lo que tendría que haber hecho hace mucho tiempo.
 - No entiendo...
 - ¿Y ahora? - preguntó ella mostrándole una camisa con una mancha de carmín - ¿Ahora me entiendes?
 Durante un segundo los dos se quedaron callados, mirándose uno al otro. Entonces ella continuó:
 - Hace mucho tiempo que lo sé, pero he intentado no darle importancia. Lo he intentado, pero ya has visto que no he podido. Durante todo este tiempo yo te he amado, y tú has estado ignorándome... ¿Y ahora me dices que no me entiendes? No, cariño, las cosas no van así. Y ahora, discúlpate y permíteme que te pegue un tiro.
 Justo en este momento, mientras apretaba el gatillo, Blanca, al oír gritos, salió de su cuarto y vio la escena. Entonces, asustada pero también decepcionada, gritó:
 - Papá, ¡me lo prometiste!
 Su madre, sin tiempo a reaccionar, apretó el gatillo justo cuando Blanca se lanzó en brazos de su padre.
 Entonces ocurrió.
 Un disparo. Una muerte. Un grito. Otro grito. Llantos. Silencio absoluto.
 A la tarde siguiente, Elisa, que aún no se había enterado de lo sucedido, abrió la puerta y salió a la calle. Blanca no aparecía. La estuvo esperando durante horas, pero nunca apareció.

Paula Soler i Blasco
 2n de secundària

Temps

Va seure al banc de sempre, al costat d'un arbre majestuós, el nom del qual mai no s'havia molestat d'indagar. Coneixia l'arbre des que era una planteta de metre i mig que s'esforçava per créixer. Aleshores devia tenir uns vint anys. Però el temps avançava inexorablement, com un tità que no es pot detenir. Ara les arrugues solcaven el seu rostre envellit. La fascinava l'avanç del temps. Per aquest motiu seia cada dia al mateix banc, a la mateixa hora i contemplava les mateixes coses. Havia desistit d'intentar guanyar la cursa que es lliurava cada dia, de la qual cap persona ni cap ésser n'era el guanyador. Qui els vencia era quelcom immaterial: el mateix temps. I qui pot aspirar a enderrocar l'imbatut?

Potser els vianants que caminaven de pressa, que no volien arribar tard, no s'havien parat a pensar-hi. Escrutava els rostres de la gent. Eren els mateixos de cada dia. Els de les persones que, sotmeses a una infrangible rutina, feien, tots els dies laborables, el mateix. Trobava que era curiós que, havent-se sotmès a la rutina, no volguessin abandonar la reiterant insistència amb què participaven en la cursa infinita del temps.

Unes petites gotes van començar a caure lentament, com si no tinguessin intenció de molestar o interrompre les rutines de la gent. Aviat van caure més intensament. No tenia cap paraigua, però es va arrossegat pel banc fins a un extrem, on estava a recer gràcies al frondós arbre. El carrer es va omplir de paraigües, sota els quals caminaven, amb la mateixa pressa de sempre, els pocs previsors que havien decidit d'agafar-ne un abans de sortir de casa. La pluja queia sense aturar-se, com un rellotge que mostrava a la gent la grandiositat del temps. Però ningú no s'adonava de l'evident insinuació del tità. Seguien lluitant contra ell, sense entendre que participaven en una cursa impossible. Quan les últimes gotes van remullar els molls carrers, la nit s'atansava. Al cap i a la fi, també estava sotmesa al temps.

Va aixecar-se lentament, i va marxar. El banc va tornar a quedar buit, com abans que ella arribés. Ja ningú no contemplava el pas del temps, assegut al banc, sota l'arbre.

L'endemà a la mateixa hora, el banc seguia igual: buit, al costat del majestuós arbre. És que la persona que hi seia cada tarda havia decidit anar a un altre lloc? Un infant es va apropar i va deixar la seva bicicleta recolzada al tronc de l'arbre. Tot seguit, va seure al banc, menjant un gelat.

Una setmana més tard, encara no havia tornat la persona que dedicava les tardes a l'observació del carrer i de les persones. I és que el temps, aliat amb la també titànica mort, s'ho emporta tot.

Elsa Velasco i Benito
3r de secundària

Fosc record

Quan cau la primera llàgrima
el cor s'encongeix
i sents que l'ànima,
de sobte, desapareix.

Quan creus que res podria anar pitjor,
quan l'únic que vols és tornar al passat,
no existeix cap color
que et retorni la felicitat.

Sents com la impotència t'envaeix,
saps que has de buscar respostes,
però cada interrogant que apareix
tanca fredament totes les portes.

Quan descobreixes la gran mentida
i no veus clar el teu destí
busques, mires, però no trobes sortida
a aquesta foscor sense fi.

És llavors quan t'adones
que tot dolor que has sentit
també l'han patit altres persones
que, en algun moment, has ferit.

Quan l'únic que tens ganes
és de tenir els amics a prop,
veus que tots els qui estimaves
desapareixen de cop.

Sempre t'han dit que la vida és dura
però no entens per què et passa a tu.
Et sents sola, trista, abatuda
i no trobes a ningú.

Desitges no haver plorat totes aquelles nits
i desitges no haver tingut tanta confiança,
desitges no haver estimat amb tots els sentits,
desitges trobar un bocí d'esperança.

Però, com que la primera llum d'un nou dia
és tapada per un núvol encapritxat,
tu vas triar l'opció on tothom perdia
i ja no ets al nostre costat.

Et trobem a faltar,
recordem temps passats amb malenconia,
ara et voldríem abraçar
com no ho vam fer aquell dia
que vas decidir marxar.

Laura Carola i Queraltó
3r de secundària

 ESCOLA
FREDERIC MISTRÀL
TECNIC EULÀLIA

ARTS · PENSAMENT · LITERATURA

Una vida embolicada

Un d'aquells xafogosos dies propis del mes d'agost, un home tot fixant-se en el vertiginós ritme amb el qual augmentava el nivell del cubell d'escombraries, i en adonar-se dels perjudicis que això podia provocar a la naturalesa, va desafiar-se ell mateix per tal de no gastar més bosses de plàstic, ni més embolcalls, ni cap tipus de materials no reciclables. A més, segons ell pensava, no servia de res embolicar el menjar, les vaixelles, les joguines, o tot en general. Perquè, avui en dia, tot t'ho col·loquen amb un embalatge. El seu propòsit fou, primerament, el d'anar a comprar amb un cistell de vímet i no comprar res que es trobés entre parets de plàstic.

Aquest propòsit se li'n va anar en orris només entrar al mercat, ja que els ous els venien en capsetes de cartró o plàstic i, a més, amb un paper envoltant-ho tot per mostrar la marca. Per a ell això eren bajanades. Recordava que de petit, en aquell poblet on vivia amb els seus avis, passava, per casa seva, la pagesa del costat i seguia el camí de ronda tot preguntant a cada veí la comanda d'ous i de llet del dia. I els els donava sense bosses ni capsetes ni històries. Ben bons que eren aquells esmorzars de pa amb tomàquet i truita de formatge de cabra i bacó. Aquell home va viure molts anys a la finca dels avis perquè quedà orfe quan només tenia setze anys. I sempre m'estava recordant aquells deliciosos esmorzars.

Doncs bé, el fet és que, en despistar-se un moment, ja tenia el cabàs ple de bosses: una per a les mongetes, una per a les cebes, una per a les patates, i evidentment, la capsa d'ous. Va esgarriar-se. I tantes bosses per fer una simple truita de patates amb mongetes per sopar que, per cert, era el seu menjar preferit. Havia quedat frustrat del fracàs del seu propòsit que feia uns anys hauria estat tan fàcil, però és que la societat avança molt ràpidament, pensà, i les coses ecològiques deuen ser un retard. Són més cares. Però més bones.

No acabava de decidir-se sobre la seva posició en el tema. Aleshores va mirar-se amb més filosofia la seva indecisió i va pensar que el que realment era embolicat era la vida en sí. Per exemple, feia qüestió d'uns cinc anys que s'havia separat de la seva dona, i tot per culpa d'un simple rumor que va escampar-se per tota l'empresa, on treballaven tots dos. Era un home molt treballador i sempre era dels que es quedava fins més tard. La casualitat va ser que amb ell sempre romania una noia molt bella i simpàtica que treballava a la mateixa secció. La de disseny. Doncs mireu, el simple fet que es quedessin periòdicament tots dos a treballar fins més tard que ningú altre, va desencadenar un embolic tal que va acabar amb la relació entre ell i la seva dona, que existia des que van conèixer-se a l'institut per la casualitat d'escollir el mateix batxillerat. Fou una pena perquè sempre havien fet molt bona parella. Tothom els ho havia dit sempre.

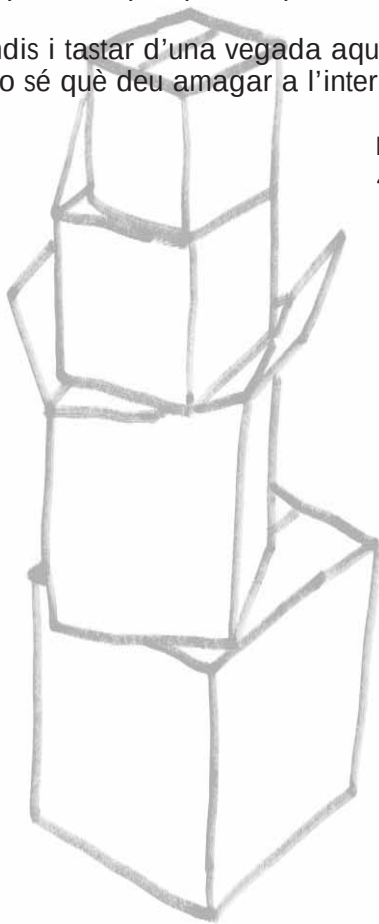
Continuava pelant mongetes i es va posar a fixar-se encara més en el que acabava de pensar. Es va preguntar què hauria passat si aquella noia que es quedava fins tard amb ell, de la qual no en sabia ni el nom, fos lletja i grassa i, a més, portés ulleres. Segur que ningú no hauria sospitat

res, ja que era molt més atractiva la seva parella del moment. Doncs, tot això, per culpa també de l'embolcall d'aquella jove de la secció, va afirmar interiorment amb ràbia. Deia que per culpa de la gran importància dels estereotips i la moda, la societat del moment només es mirava l'embolcall de les persones. Tants anuncis i tantes models esquelètiques i perfectes per tot arreu havien fet perdre aquella visió d'abans, en què vèiem la bellesa a l'interior de cadascú.

Tot embolcallat i disfressat, i resulta que els ous més bons eren els de la pagesa. I és que l'embolcall pot amagar moltes coses i mostrar una cosa que és vertadera. És tot un embolic. Però, em preguntà amb un to entre la desesperació i la incomprensió, que què s'hi podia fer.

- Jo opto per fer un brindis i tastar d'una vegada aquesta truita, que fa una pinta exquisida. Ara, no sé què deu amagar a l'interior...

Lluís Millet i Biosca
4t de secundària

Precursora del meu malson

Tragèdia actual. Drama en tres actes.

I

Els grecs t'anomenaren mussa,
Dea d'inspiració, Dea de la paraula.
T'elogiaven amb melodies, cants i lires,
sense saber que anaven errats i que jo,
només jo, puc assegurar haver-te conegut.

Defineixes la foscor on em tens presoner
i descrius amb sinceritat el meu horror.
Ets el vent glaçat que congela el meu son i
la plaga alimentada per la meva por.
Ets aquella que riu, quan sent el meu plor.

Turment etern és qui portes,
més enllà del que és la vida
més lluny del que la meva mort serà.
- Ningú t'hi ha convidat dins els meus somnis.-
Oh Dea! Per què he estat condemnat?

II

Agenollat et demano un últim desig,
abans que m'envolti el foc del teu infern,
deixa'm descansar una nit, només una;
desapareix del meu pensament,
instal·la't al racó de l'oblit, acompanyada
de la desesperació i la discòrdia.
Una nit, només una. Et serviré per sempre.

III

Si sofrir és el meu destí, oh Dea,
descansar en pau és una fita impossible.
¿Com em pots prometre que serem feliços
si m'has empresonat entre flames ardents?

- Acabaré amb la meva vida! -
El càstig imposat és massa sever,
dius que m'estimes?
Dea del meu malson, moriré.
Moriré amb ràbia continguda,
moriré amb dolor i serenitat.
Però no moriré estimant-te, oh mussa.

Anna Barón i Garcia
4t de secundària

Retrat d'un divendres a la nit

Era una nit freda d'hivern i pels foscos carrers de Barcelona bufava un gèlid corrent d'aire. Els fanals donaven una tènue resplendor que semblava absorbida per la foscor que sotjava. Sota un cel sense lluna, les ombres eren les senyores absolutes de les parets ja adormides. Era una nit de divendres i els carrers estaven buits del trànsit habitual. De sobte, el silenci es va trencar i un cotxe va passar sota el fanal més proper.

Ella conduïa sense pensar-hi, com qui respira, mentre no deixava de donar voltes a l'angoixa que l'oprimia. Una angoixa que ja feia anys s'havia instal·lat al seu pit i des de llavors no l'havia abandonat. Repassava constantment tots els seus actes i desmembrava la seva vida en capítols separats intentant trobar l'error comès. A partir de quin dia va començar a odiar la persona amb qui havia decidit compartir-la? Odi, menyspreu... quin sentiment definia millor les sensacions que li provocava? La raó ja no la buscava perquè sabia que no n'hi havia cap. Tot era el resultat d'un conjunt de petits detalls que com minúscules gotes havien aconseguit fer vessar el vas. La presència constant d'aquella ombra que la seguia arreu com un gos i no la deixava respirar li carregava el pit amb un sentiment constant de penediment per la direcció que havia pres la seva existència. No, no era feliç. No era feliç i sabia que no podia atribuir-ne la culpa a algú com ell: abúlic, autista i sense iniciativa. Quan pensava racionalment podia arribar a veure que la situació també s'havia desencadenat pels seus nervis incontrolables i l'excés de feina que aconseguia dominar-la. Però la raó desapareixia i llavors tremolava. Tremolava perquè la realitat es confonia amb les sensacions deixant-ne una per sobre de totes, sempre present: se sentia desgraciada. Trobava a faltar aquells moments quan era nena i el seu pare li deia a cau d'orella: "Si et perds, no et moguis d'on ets que, siguis on siguis, jo et vindré a buscar." Llavors la responsabilitat no li deixava el gust amarg a la boca que ara tenia en tot moment. Fins i tot de més gran, quan ja s'havia casat i començava l'època de les decepcions, sabia que sempre podia comptar amb el pare. El món li va caure al damunt el dia de la seva mort, quan es va trobar sense les mans que sempre l'ajudaven a aixecar-se quan queia, sense els braços on es podia amagar de la vida. Fa molt de fred, la soledat. Trobava a faltar un suport, des de llavors, alguna cosa on recolzar-se i descansar de l'agitament que l'envoltava. El va buscar en ell, en una recerca inútil de tornar als temps passats on la tranquil·litat de la sensació que algú vetllava per ella la feia sentir segura. Però una decepció va seguir l'altra, convencent-la de la inutilitat d'aquell en qui havia posat les seves més íntimes esperances. D'aquesta manera, es va enfonsar més en la sensació que no podia trobar el seu suport en algú, ja que la seva funció era ser-ho de tothom. Ara reflexionava sobre el sentit d'una vida dedicada a aparentar fortalesa mentre s'anava esquerdant, a poc a poc, per dins. Els seus últims atacs de nervis, plens de crits i plors, li feien por. Ja no controlava el seu estat d'ànim i se sorprenia a ella mateixa de les reaccions que podia arribar a tenir. La tranquil·litat l'envaïa després de cada crisi i mirava al seu voltant entre les llàgrimes mentre s'agafava les cames amb força. El problema era que per més que mirés seguia sense veure res.

La desesperació l'ofegava omplint-la per tots costats, i el pitjor era que no veia futur al seu pensament. Però el fet que no tingués futur no feia que desaparegués del seu cap i, de la mateixa manera que seguia conduint sense parar, també seguia pensant.

Ell, mentrestant, estava assegut a la butaca mirant l'infinit. Plovia a fora i, tot i que el fred l'envaïa i li entrava per dintre els ossos, no s'aixecava a buscar cap manta o a posar-se un jersei. La llum solar havia desaparegut per complet feia hores, però tampoc no s'havia decidit a encendre la làmpada. Era com si una apatia l'hagués envaït recurrent totes les parts del seu cos i instal·lant-se, al final, al pit. El temps passava i semblava que s'anés escolant per un rellotge de sorra amb una presència palpable, quasi física. En aquells instants, de la mateixa manera que veia el temps passat, veia el futur. Podia predir amb perfecta exactitud què passaria en les hores següents. Però no volia, no. Preferia inventar-se una realitat alternativa en la qual no se sentís un simple objecte que molesta enmig del camí. En la qual el clima que els envoltava no fos dens i pogués actuar amb la tranquil·litat de saber que li estava permès equivocar-se. La pressió d'anar amb compte a totes hores per interpretar el que es volia d'ell el feia atrevir-se menys encara a causar qualsevol tipus de moviment que pogués causar una catàstrofe. Però aïllar-se del conflicte tampoc no era l'opció correcta, ja que d'aquesta manera era criticat pel seu autisme. Tensió, tensió constant de la qual no es podia escapar i que el feia retraure's en el seu món mancat de crits i pors. Es veia a si mateix com l'aranya que s'embolcalla al fons de la seva tela esperant la presa. La presa que, en el seu cas, era l'oportunitat de fer alguna cosa bé. La seva època daurada ja havia quedat enrere i l'or que la recobria anava envellint, deixant un sentiment de mal gust i decrepitud. Se sentia vell i cansat, potser perquè ho era, però sense la intenció de renunciar a la vida que, en el fons, apreciava. Gaudia de les petites coses, els detalls que el feien feliç, recreant-se en el seu egoisme i aïllant-se de l'activitat del món que, a poc a poc, anava deixant enrere en un passat cada cop més borrós. Considerava que ja havia viscut activament suficient temps i que era hora de descansar i deixar que el que l'envoltava li tornés tot el que havia fet per tothom i, per tant, se li devia.

En un indefinit instant en el temps, dues personalitats que es troben juntes s'adonen que l'única cosa que tenen en comú és un passat i, el pitjor, que això ja no és suficient. Potser tindran la suficient valentia per afrontar-ho i intentar sortir de la seva inquietant relació. Potser seran capaços de mirar-se a la cara i acceptar que la situació ja no es pot prolongar. Però siguem realistes, deixem les esperances i les pors i tornem al nostre divendres a la nit. Un divendres igual que l'anterior i el següent, quasi intemporal perquè tot això passarà. És una pena que no arribin a cap conclusió definida ni decideixin canviar el present pel futur. És una pena un escrit on l'autor no acaba d'entendre els seus personatges. És una pena o potser una sort, ja no ho sé.

Glòria Serra i Coch
1r de batxillerat

ESCOLA
FREDERIC MISTRAL
TECNIC EULÀLIA

Tremolant

Tremolant. El cel avui és gris.
Un fred que congela travessa els meus ossos.
Una llàgrima comença a regalimar.
T'he vist..., la persona que besaves no era jo.

Tremolant. Me'n vaig al nostre banc.
Al parc no hi ha ningú, és buit com jo.
Imatges per a la meva ment; tu amb ella, jo no et veig.
No vull explicacions, sols vull plorar.

Tremolant. Saps que us he vist.
Ja saps on trobar-me. Recordes aquell banc.
Corres, véns cap a mi, em trobes tremolant.
Quiet uns instants, jo tremolant.

Tremolant. T'asseus al meu costat.
M'envoltes amb els teus braços. Què pretens?
No tinc forces per a apartar-te.
La mirada fixa a l'horitzó... plorant...

Tremolant. No saps què dir, què fer.
Tant de temps l'un al costat de l'altre, i ara...
M'abrigues amb el teu abric com temps enrere.
Me'l trec, el fred penetra els meus ossos, però no sento dolor.

Tremolant. Comences a parlar.
Les teves paraules ressonen lluny..., no les escolto.
Les imatges recorren la meva ment i m'esquincen.
Tot el que ara dius és inútil..., no ho escolto.

Tremolant. Calles en veure'm dempeus.
El meu pas s'adreça directe a l'oblit.
Davant d'un pont, un pas al front.
Ni tan sols vas poder dir-me adéu.

Melian Sanz i Porto
1r de batxillerat

Pregària en to formal

Apreciat senyor meu,

En primeríssim lloc, les meves més efusives salutacions. Li remeto des d'aquí els meus desitjos més sincers de salut, pau i benestar. Igualment, voldria afegir que es tracta d'un gran honor per a mi poder dirigir-me a algú tan reverenciat i admirat, i de qui sóc conscient que duu una vida tan atrefegada; en conseqüència, vull agrair-li per endavant la seva amable dedicació.

M'adreço a vostè, fet que considero que podria sorprendre'l, amb la que vull que sigui entesa com la més honrada de les intencions. Li prego, des de la meua humil posició, que no interpreti cap de les meves posteriors explicacions com un intent abusi d'aprofitar-me il·lícitament de la seva, no en dubto, excel·lent voluntat. Igualment, voldria manifestar-li la torbació que em produeix haver d'importunar-lo; espero de tot cor que les raons que m'han motivat a fer-ho constitueixin una justificació suficient del meu atreviment.

Abans de començar, creuria convenient posar de manifest que un servidor sempre ha estat home de vida honesta i senzilla, sense més luxes i capricis que els que els propis recursos i la mateixa consciència em consentien. M'atreveixo fins i tot a confessar-li que sempre m'he proclamat un fervent admirador seu, així com de les seves proclames a favor de l'austeritat i la puresa d'esperit. Ja des de petit, doncs, vaig optar per regir-me pels criteris de l'organització i la disciplina, amb l'objectiu d'assolir un estil de vida sa, ordenat i ben establert. Vaig fer de l'estudi rigorós i els hàbits de vida saludables les meves dues màximes principals, i em permeto recalcar que vaig esdevenir un dels seus seguidors més fidedignes.

Tal i com deu haver percebut a aquestes alçades de la carta, m'expresso en pretèrit. Efectivament, per causa d'un conjunt d'esdeveniments recents que no sabia si qualificar de positius o de desafortunats, la meua vida s'ha vist tergiversada completament d'una manera tan rocambolesca que els principis que fins aleshores regien la meua existència han perdut el sentit que fins llavors tan plenament em satisfia. Ha estat en aquest instant que m'he vist en l'obligació de recórrer a vostè, amb el ple convenciment que seria l'únic que podria ajudar-me, en un moment en el qual la falta de suport per part de la gent que em circumda és pràcticament absoluta.

Arribats a aquest punt, m'agradaria expressar amb claredat quines han estat les causes de tal trasbals, amb l'objectiu de donar-li l'oportunitat d'entendre el perquè de la cuitança que m'ha impel·lit a sol·licitar el seu ajut. Permeti'm prosseguir i exposar-li la situació per complet.

Els fets de què li parlo van succeir fa aproximadament una setmana. Jo em trobava creuant una de les avingudes més transitades de la ciutat on visc; concretament, anava distret, amb la ment ocupada en la resolució d'un problema que m'havia tingut extremadament angoixat i atabalat durant

els últims dies. En conseqüència, no vaig veure que un autobús s'apropava perillosament des de l'altra banda de la Gran Via, baixant a gran velocitat. De fet, no vaig ser capaç de distingir-lo fins que vaig veure'n els llums a pràcticament un pam del meu cos; un salt a l'últim segon em va permetre esquivar el vehicle, que va acabar passant tan a frec meu que quasi bé vaig poder notar com em fregava la roba. Un sol instant més tard i m'hauria envestit, fet que sens dubte m'hauria ocasionat una mort immediata.

Si us relato aquest esdeveniment aparentment tan accidental i intranscendent és perquè va ser precisament aquest succés i no cap altre el que va provocar en mi una reacció de pensaments que ha derivat en una metamorfosi completa de la meva visió del món, i que ha ocasionat aquesta pertorbació tan radical de què us parlo. I és que, per més inversemblant que li resulti, durant aquell segon en què l'autobús va estar a punt d'atropellar-me, vaig veure desfilar davant dels meus ulls una successió de les imatges més rellevants que han configurat la meva vida fins avui en dia. I, aquí ve el més important de tot: es tractava de la vida més buida de sentit que mai no hagués pogut conèixer.

Senyor meu, em vaig veure a mi mateix de petit, tancat a casa per por de sortir a la intempèrie i agafar qualsevol malaltia; un nen buit, alimentat només a base d'allò que la meva mare qualificava de "sa, sense greix i sense sucre", però sense la possibilitat de sortir a jugar a descobrir el món, sense l'alegria boja de rebre els regals el dia de Reis o la il·lusió prohibida de menjar lllaminadures d'amagat sota el llençol. Em vaig veure com l'adolescent que era, pàl·lid i esquerp, sense un sol amic, estudiant sense aturador per obtenir les millors qualificacions de la classe, però a la vegada completament mancat de la vitalitat característica dels anys de joventut, buit d'aspiracions i de projectes, complint rígid amb les normes. Em vaig veure d'adult, també buit, preocupat per fútiles insubstancials, obsessionat amb la llei però enverinat per la cobejança i l'avarícia, envejant constantment la felicitat senzilla dels meus companys de feina i compadint-me sense aturador per la manca de sentit de la meva existència. Em vaig veure com un home gran, buit, amb cinquanta-un anys desaprovats damunt les espatlles, encorbat pel pes d'una existència feixuga; ofegat diàriament per les meves absurdes normes i el meu autocontrol absorbent. I vaig sentir, sota la pell i ben endins, l'opressió del temps, que se m'escollava irremeiable entre els dits mentre jo era rotundament incapaç d'omplir-lo profitosament. Tal i com li ho explico: gràcies a haver experimentat brutalment la proximitat de la mort per causa d'aquell autobús, la buidor de tota una vida malgastada se'm va presentar nítida al davant. Experimento ara greus dificultats per referir-li amb precisió com de buits, blancs i anodins se'm van aparèixer els meus dies, les meves preocupacions habituals, les meves queixes quotidianes; cinquanta-un anys de vida blancs, ja morts, inerts, perduts per sempre.

Molt probablement es preguntarà quin paper li correspon en l'àmbit de la meva crisi interna i tan marcadament personal. Benvolgut senyor meu, en un afer de tal naturalesa, em trobo en l'obligació d'apropar-me a vostè

per suplicar-li, amb la major humilitat, la seva col·laboració. Desitjaria que em proporcionés la possibilitat de recular cinquanta-un anys en el temps. Només li demano poder recuperar els cinquanta-un anys que he estat malgastant des del moment del meu naixement, per viure'ls de forma radicalment oposada a com he fet fins ara: vull recuperar cada instant que no vaig assaborir en el seu moment, cada plaer que no vaig saber aprofitar, cada gota de felicitat que vaig rebutjar quan en tenia opció. Requereixo la possibilitat de tornar enrere per triar un camí totalment diferent: ara vull viure una vida més caòtica, menys senzilla, de luxes i capricis, amb hàbits de vida menys sans. Sol·licito, doncs, cinquanta-un anys de descontrol, de rialles explosives, de gelats de maduixa molt ensucrats i de divertiments d'infància. Reclamo la folia perduda dels anys d'adolescència i el gaudi irrefrenable de la meva joventut malbaratada. Imploro l'oportunitat de formar una família, de criar els meus fills; demano la serenor i la pau interior d'una maduresa assolida amb plenitud.

Mentiria si li digués que la meva resolució és fruit d'una reflexió madura i pacientment meditada. És el producte d'una simple intuïció, la primera de la meva vida, que només pel fet de ser-ho disposa de tota la meva credibilitat.

La meva petició, lluny d'ésser impossible, depèn estrictament de la seva voluntat; la seva celebritat com a hàbil manipulador del temps resulta innegable i és coneguda arreu. Com a tal, li agrairia enormement que pogués prendre-la en consideració tan aviat com li fos possible. Em prenc la llicència de suggerir-li que ho valori com una ajuda enormement útil envers un dels seus més fidels seguidors.

Li transmeto les meves més franques disculpes per les molèsties que hagi pogut ocasionar-li; sé bé, com ja li he dit, que es troba vostè immers en múltiples ocupacions. De nou, vull manifestar-li el meu incommensurable agraïment per la seva comprensió.

Amb l'esperança de rebre de vostè al més prompte possible una resposta satisfactòria a la sol·licitud tramitada, s'acomiada atentament un dels seus creients més fidedignes:

J. G.

A l'atenció de:

Sr. Déu
Pare Nostre Omnipotent
(el Cel Damunt Nostre, 7a escala)

Mireia Manzano i Martí
2n de batxillerat

II Marbres per arribar als 14/ II Mármoles para alcanzar los 14

Primer Marbre

Deixo a la mà, tancat,
l'últim Corto Maltés. Els dits
a la riba perillosa d'aquesta última pàgina.
I no crec ja en el somni
menys real que la vida.

Per la finestra
–lúcid,
com només ell pot ser-ho–
entra des de la tarda un somieig persistent.

Segundo Mármol

A Ángel González

Caímos por tus líneas
–lucidez vertiginosa–,
Ángel González.

Nunca
antes lloré, debo decirlo,
por un desconocido.
Sólo por los que fueron
verdaderos poetas.

Los que nos alumbraron
pese

–o quizás
solamente por ella–
*a la inutilidad
de todas las palabras...*

Adriana Nicolau i Jiménez
2n de batxillerat

Arts Plàstiques 2008

1r Premi

Berta Vidal i Molera
1r de secundària

1r Premi

Carlota Gomez i Gracia
2n de secundària

1r Premi

Anna Grau i Galvañ
3r de secundària

1r Premi

Mariona Baulies i Corona
4t de secundària

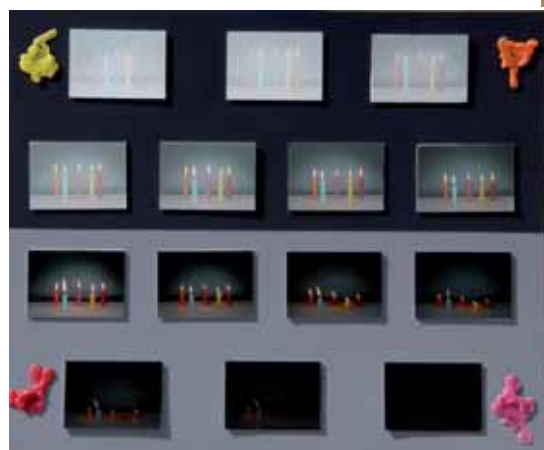
1r Premi

Anna Corbalán i Ruiz
1r de secundària

1r Premi

Anna Font i Llenas
Adriana Roquer i Befani
2n de secundària

1r Premi

Laura Martínez i Solana
3r de secundària

1r Premi

Sira Roda i Calvet
Carla-Lorena Calcina i Martínez
4t de secundària

1r Premi

Marta Domingo i Tarancón
1r de secundària

1r Premi

Clara Campaña i Casany
2n de secundària

1r Premi

Magí Domingo i Tarancón
3r de secundària

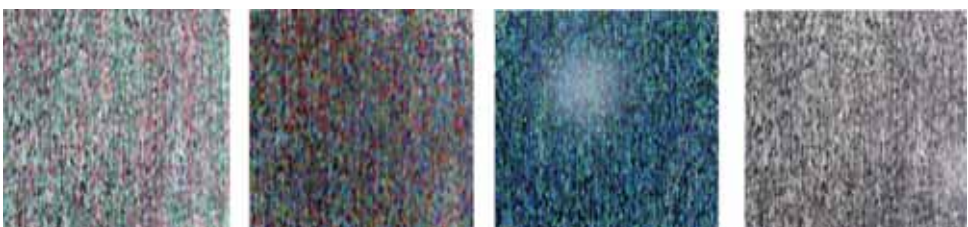
1r Premi

Clara Gibert i Morera
4t de secundària

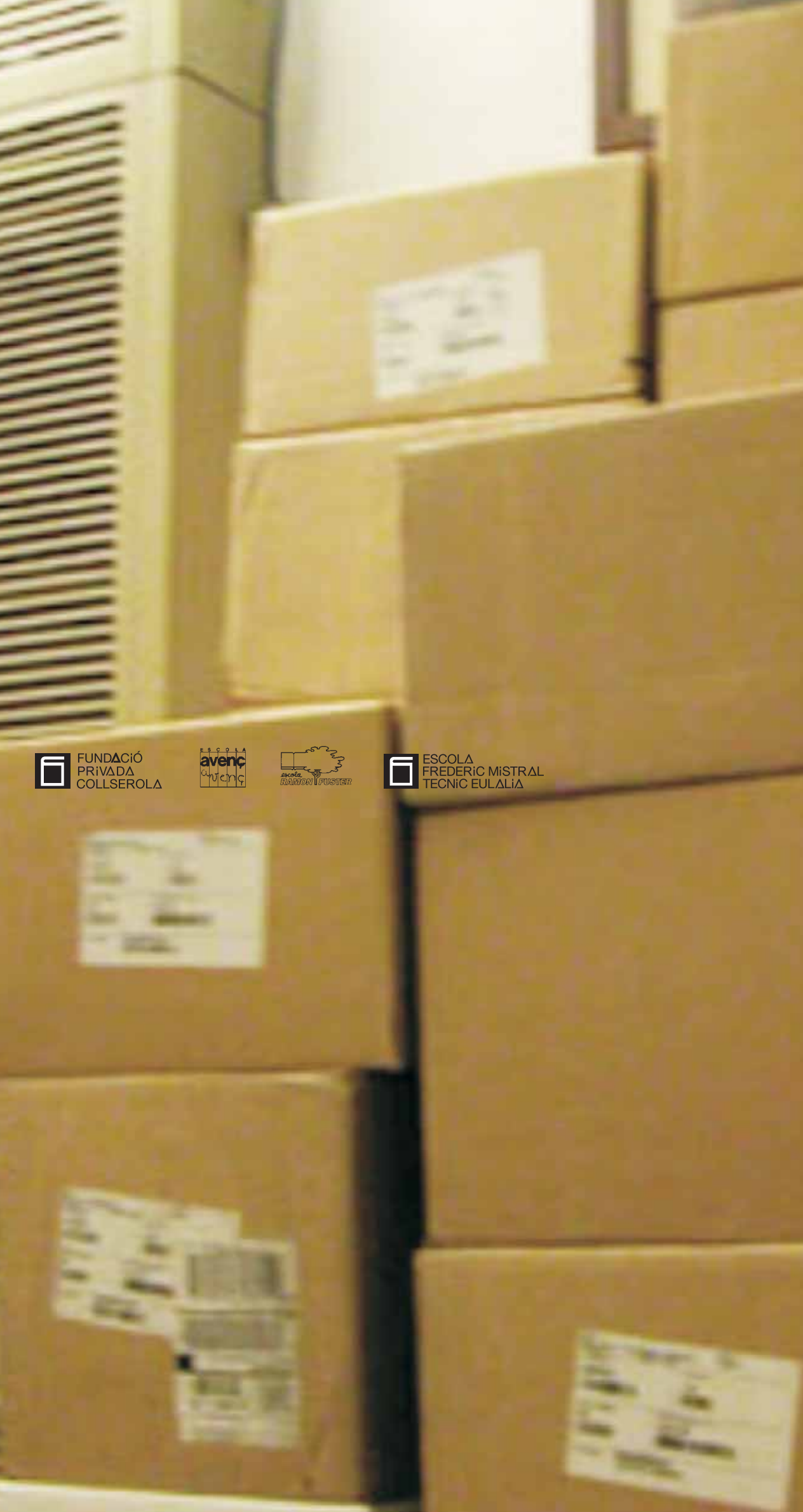
1r Premi

Irina Mozo i Alegre
Anna Sallent Pibernat
1r de batxillerat

1r Premi

Irene Campdelacreu i Ortega
2n de batxillerat

 FUNDACIÓ
PRIVADA
COLLSEROLA

 avenc

 escola
RAMON PUSTER

 ESCOLA
FREDERIC MISTRAL
TECNIC EULÀLIA